

DECIZII RELEVANTE

**PRONUNȚATE LA
CURTEA DE APEL IAȘI**

ÎN TRIMESTRUL al IV- lea 2007

Secția Civilă

1. Eliberare permis de vânatoare. Membru asociat sancționat cu amendă administrativă (art.27 Legea nr.103/1996)

În aplicarea art.27 alin.4 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr.103/1996, permisul de vânatoare nu poate fi obținut de persoanele care, potrivit legii, în ultimii trei ani au fost sancționate pentru săvârșirea vreunei abateri prevăzute de prezenta lege.

(Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr.421/5.10.2007)

Recurentul I.V. a investit instanța de judecată cu acțiune având ca obiect obligarea pârâtei A.V.P.S. din județul Iași la eliberarea permisului de vânatoare.

Judecătoria Iași, prin sentința civilă nr.13267/11.12.2006, admite acțiunea, soluție păstrată de Tribunalul Iași prin decizia civilă nr.245/30.03.2007.

Instanța de prim grad a stabilit următoarea situație de fapt:

Reclamantul s-a înscris inițial în asociația de vânatoare pârâtă care, în temeiul Legii nr.103/1996, i-a eliberat un document comun pentru a atesta atât calitatea de membru al asociației de vânatoare cât și calitatea de vânător.

În anul 2000 asociația pârâtă, constatând că reclamantul nu a achitat cotizația în anul 1999, a decis excluderea din asociație și, în consecință, anularea acestui document, publicând acest fapt în Monitorul Oficial al României.

Însă la data de 31.01.2000 se aprobă de către adunarea generală a A.V. "Z." înscrierea reclamantului în această asociație de vânatoare care prin înscrierile depuse la dosar a făcut dovada că are în gestionare fonduri de vânatoare și că este licențiată în condițiile legii.

La data de 25.10.2005 este emis Ordinul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale nr. 1125/25.10.2005, care reglementează modelul permisului de vânatoare, condițiile eliberării și anulării acestuia, care prin art.6 stipulează: "eliberarea de către organizațiile vânătorești a

documentelor „Permis de vânatoare” se realizează ca urmare a preschimbării, a dobândirii, de către membrii asociației a calității de vânător și în situațiile în care documentul „Permis de vânatoare” este pierdut, furat sau deteriorat”, cât și eliberarea documentului „Permis de vânatoare” persoanelor titulare ale documentului „Carnet de membru și permis de vânatoare” cărora le-a fost anulat acest document.

Prin excepția de la prevederile art.6 alin 1 organizațiile vânătorești care au publicat în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a nulitatea documentului „Carnet de membru și permis de vânatoare”, pentru alte cauze decât cele prevăzute la art.27 alin 5 din Legea nr.103/1996 republicată, eliberează documentul „Permis de vânatoare” persoanelor ale căror documente „Carnet de membru și permis de vânatoare” au fost anulate.

Organizațiile vânătorești eliberează documentul „Permis de vânatoare” la cererea scrisă a persoanei aflate în situația menționată însoțită de declarația el cărei model este prezentat în anexa 3. la prezentul regulament, autentificată.

Documentul „Permis de vânatoare” se eliberează în termen de cel mult 6 luni de la data expirării termenului prevăzut la art.2 alin 2.

În concluzie, trebuie stabilit dacă permisul de vânatoare al reclamantului a fost anulat de către asociația pârâtă pentru vreunul dintre motivele prevăzute de art.27 alin 5 din Legea nr.103/1996 adică: vânătorul care nu mai are dreptul la permis de armă, vânătorului care a săvârșit o faptă penală sau vânătorul care și-a pierdut calitatea de membru al organizației gestionare a fondurilor de vânatoare.

Se reține că reclamantului i s-a anulat permisul de vânatoare ca efect al neplății cotizației pentru anul 1999, dar și pentru că s-ar fi înscris la o altă asociație de vânatoare care nu era afiliată la A.G.V.P.S.

Însă trebuie arătat și faptul că prin Decizia nr.156/12.10.1999, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I nr.10 din 12.01.2000, Curtea Constituțională a reținut că aceste dispoziții ale art.5 din Legea nr.103/1996, referitoare la afilierea asociațiilor la A.G.V.P.S. nu afectează prin conținutul lor libertatea de asociere și, de asemenea, nici instituirea de către legiuitor, a unei organizații neguvernamentale reprezentative nu aduce atingere dreptului constituțional la libera asociere. S-a mai reținut că reprezentarea organizațiilor vânătorești la nivel național și internațional reprezintă o măsură necesară pentru funcționarea sistemului constituit din ansamblul acestor organizații în raporturile cu alte structuri.

În legătură cu criticile referitoare la afilierea organizațiilor vânătorești, prin aceeași decizie s-a reținut că aceasta are semnificația unei posibilități și

nicidecum semnificația unei obligații, așa cum se susține și în această cauză.

Ulterior pronunțării deciziei menționate, art.5 din legea criticată a fost modificat prin art.1 pct. 5 din Legea nr.654/2001 pentru modificarea și completarea Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului nr.103/1996, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr.749 din 23.11.2001, iar prin decizia nr.345/2004 Curtea Constituțională, în examinarea neconstituționalității acestui nou articol, și-a reafirmat punctul de vedere.

În consecință, fără a mai analiza legalitatea măsurii dispuse de către asociația pârâtă în ceea ce privește sancțiunea aplicată reclamantului pentru înscrierea sa într-o altă asociație de vânătoare, trebuie subliniat faptul că acesta a beneficiat de continuitate ca membru al unor asociații care au avut în gestiune fonduri de vânătoare și implicit de continuitate a calității sale de vânător, în consecință este beneficiarul prevăzut de art.6 din Ordinul mai sus menționat.

De altfel, dispozițiile citate nu fac decât să pună în practică concluziile Curții Constituționale, așa cum au fost arătate și să repună în drepturi persoanele aflate în situația reclamantului.

Instanța de apel, în limitele motivelor invocate, a constatat că reclamantul nu și-a pierdut calitatea de membru al A.V. „Z.” – Iași.

Reține tribunalul în cuprinsul deciziei că dispozițiile statutare privind radierea și excluderea nu îi sunt opozabile reclamantului, întrucât redactarea statutului a avut loc ulterior asocierii acestuia într-o altă organizație vânătorească, fiind aplicabile dispozițiile reparatorii ale Ordinului nr.1125/2005, dispoziții ce nu condiționează eliberarea documentului de calitate de membru a beneficiarului în asociația obligată la emitere și care indică faptul că operațiunea de eliberare a documentului cade în sarcina organizației ce a publicat nulitatea acestuia în Monitorul Oficial al României.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs A.V.P.S. din județul Iași prin reprezentantul său legal criticând-o pentru nelegalitate.

A susținut recurenta că prin excluderea reclamantului din asociație, excludere întemeiată pe prevederile cuprinse în statut, acesta a pierdut atât calitatea de membru, cât și calitatea de vânător, ceea ce a dus la anularea permisului de vânătoare.

În ceea ce privește acest statut, adoptat inițial în anul 1998 și ulterior înregistrat la judecătorie în anul 2002, este opozabil reclamantului și tuturor foștilor membri, în opinia recurente, întrucât aceștia au fost radiați în anul 2003, deci ulterior adoptării statutului.

Consideră recurenta că instanțele au greșit atunci când au reținut lipsa de incidență a art.27 din Legea nr.103/1996 motivat de păstrarea calității de vânător. Împrejurarea că reclamantul este membru al altei asociații, gestionară de fonduri de vânătoare, este lipsită de eficiență juridică întrucât doar prin transfer legal aprobat de cele două asociații își putea păstra reclamantul calitatea de vânător.

Reclamantul a încălcat statutul asociației plecând fără a-și anunța intenția, fără a prezenta carnetul de membru și permisul de vânătoare și fără a plăti cotizația. Mai mult, susține recurenta, continuând să se legitimeze ca vânător, după publicarea anunțului de anulare a permisului de vânătoare, acesta a comis chiar o infracțiune.

În dovedirea conduitei culpabile a reclamantului vine, în opinia recurentei, și împrejurarea că în carnetul său de membru lipsesc mențiunile privind excluderea și radierea, respectiv orice mențiune referitoare la plecare.

Recurenta a susținut că dispozițiile actului reparator nu-i sunt aplicabile intimatului și datorită faptului că, ulterior părăsirii asociației, acesta a comis o infracțiune de braconaj, în cauză fiind astfel incidente dispozițiile art.27 alin.5 teza a II-a.

În dovedirea motivelor de recurs a depus la dosar înscrisuri.

Prin concluziile scrise, intimatul a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând că și-a păstrat calitatea de vânător prin înscrierea sa la A.V. „Z.” și precizând faptul că măsura anulării permisului său de vânătoare nu i-a fost comunicată.

A precizat intimatul că îi sunt aplicabile prevederile Ordinului nr.1125/2005 ce au caracter reparator, neregăsindu-se în nici una din situațiile prevăzute de art.27 din Legea nr.103/1996.

Examinând motivele de recurs invocate, actele și lucrările dosarului precum și dispozițiile legale aplicabile în materie, Curtea constată fondat recursul declarat de A.V.P.S. din județul Iași, pentru considerentele ce vor fi expuse.

Curtea reține însă că în mod greșit atât instanța de fond cât și cea de apel au reținut aplicabilitatea literei E punctul 1 art.6 al Ordinului nr.1125/25.10.2005 în ceea ce îl privește pe reclamant.

Așa cum rezultă din înscrisurile depuse de părți în recurs, reclamantul a fost cercetat penal pentru săvârșirea infracțiunii de braconaj la vânătoare, prin ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași nr.713/P/2006 din 30.03.2006 aplicându-i-se sancțiunea amenzii administrative în cuantum de 600 RON.

Potrivit dispozițiilor înscrise în art.27 alin.4 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr.103/1996 permisul de vânatoare nu poate fi obținut de persoanele care, potrivit legii, în ultimii 3 ani, au fost sancționate pentru săvârșirea vreunei abateri prevăzute de prezenta lege.

În speță reclamantul a fost sancționat prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași nr.713/P/2006 cu amendă administrativă întrucât în ziua de 7 februarie 2006 a împușcat zece rațe sălbatice fără a deține autorizația de vânatoare cerută de prevederile O. U.G. nr.140/2005 privind măsurile ce se aplică ca urmare a suspiciunii influenței aviare.

Având în vedere abaterea reținută a fi săvârșită de către reclamant precum și sancțiunea aplicată de organul de urmărire penală Curtea constată că reclamantului nu îi sunt aplicabile prevederile reparatorii ale Ordinului nr.1125/25.10.2005.

Deși nu s-a reținut în sarcina reclamantului săvârșirea infracțiunii de braconaj la vânatoare fapta comisă de reclamant constituie contravenție în conformitate cu prevederile art.40 din Legea nr.103/1996, prevederi care reglementează, prin alin.2 și faptul că în toate cazurile în care se reține săvârșirea unei contravenții permisul de vânatoare se reține.

Întrucât reclamantul a fost sancționat, în ultimii 3 ani, pentru săvârșirea unei abateri prevăzute de Legea nr.103/1996, instanța constată că acesta nu este îndreptățit la eliberarea permisului de vânatoare, prevederile art.27 alin.4 din acest act normativ fiind exprese și neechivoce.

Prin urmare instanța nu poate reține în cauză aplicabilitatea art.6 lit. E punctul 1 din Ordinul nr.1125/2005, la data sesizării instanței de fond (7.08.2006) reclamantul fiind deja sancționat pentru abaterea săvârșită.

Pentru aceste considerente, constatând recursul fondat, instanța l-a admis urmând, iar în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ. a modificat în tot decizia contestată, a admis apelul și, schimbând hotărârea instanței de fond, a respins acțiunea formulată de reclamant ca neîntemeiată.

2. Acțiune pentru demolare construcție. Termen de executare stabilit de instanță (art.32 din Legea nr.50/1991)

În aplicarea art.32 alin. 2 din Legea nr.50/1991, instanța de judecată are libertatea de apreciere a termenului limită de executare a măsurilor dispuse conform art.32 alin.1 din lege.

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Iași la data de 21 noiembrie 2005, Primarul Municipiului Iași în temeiul art.32 din Legea nr.50/1991 a chemat în judecată pârâtul C.P. pentru a fi obligat la desființarea construcției situată în Iași, str. M.R., nr.18 și refacerea acesteia potrivit autorizației de construire.

Reclamantul a susținut că pârâtul a executat o locuință la nivel parter, fără a respecta autorizația de construire nr.536/25 aprilie 2004 în sensul că nu a respectat distanțele față de limita de proprietate stabilită prin proiectul vizat spre neschimbare de Serviciul de Arhitectură și Urbanism.

Judecătoria Iași, prin sentința civilă nr.12767 din 28 noiembrie 2006 admite acțiunea și stabilește un termen de 3 luni de zile de la data pronunțării prezentei hotărâri în vederea obținerii de către pârât a noii autorizații de construire pentru construcția existentă și amplasată în Iași, strada M.R., nr.18, cu nerespectarea autorizației de construire nr.536/25 aprilie 2004.

Dispune, ca în cazul în care la expirarea celor trei luni de zile, pârâtul nu a obținut autorizația de construcție, construcția existentă și executată cu nerespectarea autorizației nr.536/15 aprilie 2004 să fie demolată, iar în caz de refuz autoriză Primăria Municipiului Iași ca autoritate administrativă să execute lucrările de demolare pe cheltuiala pârâtului.

Pentru a pronunța hotărârea instanța de prim grad a constata că pârâtul prin întâmpinare a recunoscut executarea construcției fără respectarea autorizației de construire, solicitând un termen rezonabil pentru a intra în legalitate, prin emiterea altei autorizații.

În faza judecății în fond este administrată proba cu expertiza tehnică, care a stabilit în concluzii că pârâtul a executat cu totul altă construcție decât cea autorizată, din punct de vedere economic este mai eficientă realizarea unui proiect și a unui plan urbanistic de detaliu pentru construcția realizată decât demolarea acesteia, fiind imposibilă remedierea prin aducerea construcției existente la forma și amplasamentul din autorizația de construire nr.536/2004.

Tribunalul Iași prin decizia civilă nr.509 din 20 iunie 2007 respinge apelul declarat de pârâtul C.P. și păstrează sentința judecătorei.

Instanța de apel constată că pârâtul a executat cu totul altă construcție decât aceea autorizată, instanța de fond dispunând corect în temeiul art.32 din Legea nr.50/1991 măsurile prin dispozitivul hotărârii.

Solicitarea apelantului privind critica adusă de pârâtul apelant sentinței prin motivele de apel în ce privește durata termenului, ca fiind insuficient,

reține tribunalul nu este întemeiată. Termenul de 3 luni, se arată în considerentele deciziei atacate, este rezonabil pentru obținerea unei noi autorizații de construire care se eliberează solicitantului în termen de 30 de zile de la data depunerii documentației complete iar actele necesare documentației sunt publice conform Legii nr.50/1991.

Constată tribunalul că pârâtul a solicitat eliberarea certificatului de urbanism la 21 februarie 2007, cu mult peste data pronunțării instanței de fond.

În recursul declarat împotriva deciziei Tribunalului Iași, pârâtul C.P. a invocat ca motiv neegalitatea termenului acordat de instanță, insuficient pentru obținerea unei noi autorizații de construcție. Susține recurentul că prin cererea înregistrată sub nr.66180/11 septembrie 2006 a solicitat emiterea certificatului de urbanism, pas premergător obținerii autorizației, construcția fiind ipotecată pentru garantarea creditului contractat la B.C.R. Sucursala Iași, în scopul executării ei.

Recursul nu este întemeiat .

Situația de fapt stabilită de instanța de prim grad, păstrată în apel are corespondent în probele dosarului și nu a fost contestată de către recurentul - pârât. Dispozițiile legale în materie sunt corect aplicate de instanță, executarea construcției prin nerespectarea autorizației de construire datorându-se culpei pârâtului - recurent.

Sub aspectul duratei termenului stabilit de instanța de fond și menținut de tribunal ca fiind rezonabil, soluția este legală.

În art.32 alin.1 Legea nr.50/1991 prevede obligația persoanelor sancționate contravențional de a opri executarea lucrărilor și de a se conforma în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției potrivit art.28 alin. 1. În caz contrar organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune după caz:

- a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației;
- b) desființarea construcțiilor realizate integral.

În alineatul 2 art.32 din lege prevede obligația pentru instanța de judecată, în cazul admiterii cererii, a stabilirii termenelor limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. 1.

În speță procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.10 este încheiat la 4 martie 2005 de Primarul Municipiului Iași. La punctul 7 din actul constatator se dispune obținerea unei noi autorizații de construire în situația existentă, dacă este posibil, dacă nu demolarea și aducerea construcției la forma și amplasamentul din autorizație. Termenul pentru aducerea la

îndeplinire a măsurii are durata de 60 zile, calculate de la data primirii procesului verbal . Primarul a sesizat instanța de judecată în temeiul art.32 alin. 2 Legea nr.50/1995 la data de 21 noiembrie 2005 cu mult peste termenul de 60 zile stabilit în procesul verbal, pentru aducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse.

Judecătoria se pronunță la 28 noiembrie 2006, stabilind termenul de 3 luni de zile pentru obținerea noii autorizații de construire calculat de la darea sentinței. La expirarea termenului autoriză reclamantul să demoleze construcția pe cheltuiala pârâtului .

În aplicarea art.32 alin. 2 Legea nr.50/1991 nu prevede durata termenului pentru aducerea la îndeplinire a măsurii, astfel că instanța are libertatea de apreciere asupra acestuia.

Raportat la situația de fapt stabilită de instanțe, din lucrările dosarului se constată că pârâtul-recurent a beneficiat de două termene pentru obținerea unei noi autorizații: unul dat de autoritatea administrativă, ce a constatat săvârșirea contravenției (60 zile calculate de la 4 martie 2005) și cel stabilit de instanța de judecată (3 luni) calculat în modalitatea stabilită prin dispozitivul sentinței.

Curtea are în vedere că durata termenului stabilit de instanță are corespondent în dispozițiile legale în materie corelat cu situația de fapt stabilită în cauză.

Astfel termenul pentru emiterea autorizației de construire este stabilit prin art.7 din Legea nr.50/1991 la 30 zile de la înregistrarea cererii ce se depune la autoritatea prevăzută în art.4 din lege.

Pasivitatea recurentului o perioadă de peste doi ani de la încheierea procesului verbal de constatare a contravenției pentru obținerea noii autorizații și depunerea cererii pentru completarea documentației necesare ulterior împlinirii termenului de 3 luni stabilit de instanța de judecată, nu impune prelungirea acestuia și nu constituie o cauză de nelegalitate a deciziei atacate.

Pentru considerentele expuse în temeiul art.312 C.pr.civ., instanța a respins recursul.

3. Revizuire. Hotărâri potrivnice (art.322 pct. 7 C.pr.civ.)

În aplicarea art.322 pct.7 C.pr.civ., condiția „hotărâri definitive potrivnice” impune o judecată definitivă, în două dosare, procese diferite, soluțiile fiind de „admitere” și, respectiv,

„respingere”, pentru a fi incidentă excepția autorității lucrului judecat.

(Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr.465/24.10.2007)

Reclamantul M.V.C., prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași sub nr.2417/99/2007 din 08.05.2007, a investit instanța cu revizuirea deciziei civile nr.677 din 18.04.2007 invocând două temeuri de drept: art.322 pct.5 C.pr.civ. și art.322 pct.7 C.pr.civ., indicând ca hotărâre potrivnică decizia civilă nr.1586/03.11.2006, pronunțate de aceeași instanță.

În primă instanță, cauza a fost soluționată de Judecătoria Iași în dosarul nr.12.513/2006 în care reclamantul M.V.C. a solicitat în contradictoriu cu pârâta S.C. înființarea sechestrului asigurător asupra imobilului proprietatea pârâtei, situat în Iași, str. B., nr.17, bloc B, sc. D, et. 2, ap. 7.

Prin încheierea din 7 iulie 2006 pronunțată de Judecătoria Iași în dosarul nr.12.513/2006, s-a respins cererea reclamantului. Împotriva acestei încheieri a declarat recurs reclamantul, iar prin decizia civilă nr.1586/03.11.2006 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr.12.629/99/2006 s-a admis recursul și s-a trimis cauza spre rejudecare la Judecătoria Iași.

În rejudecare, dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei Iași sub nr.25.635/245/2006, iar prin încheierea din 14.03.2007 pronunțată în acest dosar s-a admis cererea reclamantului. Împotriva acestei încheieri a declarat recurs pârâta S.C., iar prin decizia civilă nr.677/18.04.2007 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr.25.635/245/2006 s-a admis recursul pârâtei, s-a modificat în tot încheierea din 14.03.2007 a Judecătoriei Iași în sensul respingerii cererii reclamantului.

Tribunalul Iași, aplicând art.323 alin.1, a soluționat potrivit competenței sale cererea de revizuire întemeiată pe art.322 pct.5 C.pr.civ., prin decizia civilă nr.1313 din 04 iulie 2007 a decis:

► Respinge cererea de revizuire, întemeiată pe dispozițiile art.322 pct.5 C.pr.civ., formulată de revizuentul M.V.C. împotriva deciziei civile nr.677/18.04.2007 a Tribunalului Iași.

► Disjunge judecata cererii de revizuire formulată de revizuentul M.V.C. și întemeiată pe dispozițiile art.322 pct.7 C.pr.civ. și declină competența în soluționarea acesteia, în favoarea Curții de Apel Iași.

În conformitate cu art.326 C.pr.civ., cererea de revizuire se judecă potrivit dispozițiilor prevăzute pentru cererea de chemare în judecată,

dezbaterile fiind limitate conform dispoziției din alin.3 la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.

Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul se poate cere în cazurile expres și limitativ prevăzute de art.322 pct.1-9 C.pr.civ. Revizuentul își întemeiază cererea pe pct.7 al art.322 C.pr.civ. care prevede: „dacă există hotărâri definitive potrivnice date de instanțe de același grad, sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate”.

În speță, hotărârile pretins potrivnice sunt pronunțate de aceeași instanță, Tribunalul Iași și anume:

1. decizia civilă nr.1586/03.11.2006 (dosar nr.12.629/99/2006) prin care instanța admite recursul declarat de reclamantul M.V.C. împotriva încheierii pronunțate la data de 07.07.2006 de Judecătoria Iași în dosarul nr.12.513/2006, sentință pe care o casează în tot. Trimite cauza spre rejudecare Judecătoriei Iași. Irevocabilă.

Prin încheiere (dosar nr.12.513/2006), Judecătoria Iași a respins cererea privind înființarea sechestrului asigurător, care, fiind casată, nu produce nici un efect juridic. Instanța de prim grad a procedat la rejudecare, urmare trimiterii pricinii de instanța de control judiciar.

În rejudecare, Judecătoria Iași (dosar nr.25.635/245/2006) pronunță încheierea din 14.03.2007, admite cererea formulată de M.V.C. și încuviințează punerea sechestrului, împotriva căreia pârâta S.C. a declarat recurs.

2. decizia civilă nr.677/18.04.2007 (dosar nr.25.635/245/2006) prin care instanța admite recursul formulat de S.C. împotriva încheierii de ședință din 14.03.2007 pe care o modifică în tot, în sensul că: „Respinge cererea de sechestrul asigurător formulată de reclamantul M.V.C., în contradictoriu cu pârâta S.C. Obligă intimatul M.V.C. să plătească recurentei suma de 1.500 lei cheltuieli de judecată (fond și recurs).

Deși sunt aceleași părți și în aceeași calitate, hotărârile pronunțate de tribunal în recurs nu îndeplinesc condițiile cerute de art.322 pct.7 C.pr.civ. pentru admiterea în principiu a cererii de revizuire.

Astfel, obiectul judecății în calea de atac soluționată prin cele două decizii este diferit, respectiv încheierea din 07.07.2006 a Judecătoriei Iași, casată (decizia civilă nr.1586/2006) și încheierea din 14.03.2007 a Judecătoriei Iași, modificată în tot de tribunal (decizia civilă nr.677/2007).

Pentru a se aplica art.322 pct.7 C.pr.civ., condiția „hotărârii definitive

potrivnice” impune o judecată definitivă, în două cauze dosare, procese diferite, soluțiile fiind de „admitere” și, respectiv, de „respingere” pentru a fi incidentă excepția autorității lucrului judecat (art.1201 C.civ.).

Curtea are în vedere, în speță, că a avut loc un prim ciclu procesual – primă instanță și control judiciar, recurs – finalizat prin trimiterea pentru rejudecare și nu prin soluție definitivă pe fond a recursului. În una și aceeași cauză a avut loc o nouă judecată în primă instanță și recurs un alt ciclu procesual, finalizat definitiv prin decizia civilă nr.677/2007 a Tribunalului Iași. Instanța reține că pentru a exista contrarietate de hotărâri este necesar ca această contrarietate să fie între dispozitivele celor două hotărâri. În această situație executarea este imposibilă, urmare a faptului că fiecare din părți se prevalează de hotărârea care îi este mai favorabilă.

Casarea cu trimitere cuprinsă în dispozitivul deciziei civile nr.1586/2005 constituie o dispoziție ce nu se execută, fiind obligatorie numai pentru instanța investită cu rejudecarea, prin indicațiile date, sub aspectul continuării procesului și pronunțării sentinței asupra fondului procesului.

Dispozitivul deciziei civile nr.677/2007 a tribunalului nu cuprinde nici o prevedere contrară celui din decizia civilă nr.1586/2007, pentru a se invoca autoritatea de lucru judecat și respectiv imposibilitatea executării.

În cel de-al doilea ciclu procesual, în aplicarea art.312 alin.4 C.pr.civ. prin decizia nr.677/2007 instanța de recurs a finalizat, definitiv și irevocabil, un singur proces cu care Judecătoria a fost investită prin cererea din 01.06.2006 (dosar nr.12.513/2006).

În consecință, există o singură „hotărâre definitivă”, în sensul art.322 pct.7 C.pr.civ. și nu „hotărâri potrivnice”, aplicare și interpretare a textului ce impune cel puțin două hotărâri, cu dispoziții contrare în dispozitiv.

Pentru considerentele expuse instanța, aplicând art.326 alin.3 C.pr.civ., constată că cererea de revizuire nu îndeplinește condițiile de admisibilitate și o respinge.

Secția Penală

1. Arestare preventivă în lipsă a inculpatului aflat în străinătate, în faza urmăririi penale. Nepunerea în executare a mandatului de arestare. Sesizarea instanței cu rechizitoriu. Menținerea arestării preventive la primirea dosarului. Nulitate (C.pr.pen. art. 300 ind. 1 alin. 3 cu referire la art. 159 alin. 11 C.pr.pen.; Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal – art. 81, 82)

Menținerea stării de arest preventiv în cursul judecării se poate dispune numai în situația în care inculpatul este efectiv privat de libertate, prin punerea în executare a mandatului de arestare.

Cum inculpatul se afla în afara teritoriului țării, iar mandatul nu a fost executat, menținerea stării de arest preventiv este nelegală.

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr. 862 din 5 decembrie 2007

Prin încheierea de ședință din 8 noiembrie 2007 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul penal nr.8226/99/2007, s-a dispus respingerea cererilor de revocare a măsurii arestului preventiv formulate de inculpații B.I. și B.M.

În baza dispozițiilor art. 300 ind.1 alin.1 C.pr.pen. s-a constatat ca fiind legală și temeinică măsura arestării preventive iar în baza dispozițiilor art.300 ind.1 alin.3 C.pr.pen., a fost menținută.

Dispoziția din încheiere privind menținerea stării de arest preventiv a fost recurată de inculpatul B.I. care, prin apărător, a susținut că măsura luată de Tribunal nu îndeplinește cerințele prevăzute de lege, în sensul existenței indiciilor temeinice care să conducă la concluzia bănuielilor de comitere a faptelor pentru care este cercetat.

S-a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii și pe fond,

înlăturarea dispozițiilor privind menținerea stării de arest preventiv.

Examinând actele și lucrările dosarului raportat criticii formulate Curtea a reținut următoarele:

Prin încheierea de ședință nr. 60/18 mai 2007 pronunțată de judecătorul Tribunalului Iași, a fost admisă propunerea D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Iași și în baza dispozițiilor art. 149 ind.1 alin.10, raportat la art. 143 și art. 148 lit.”a și f” C.pr.pen. s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților B.I. și B.M., cercetați sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 12 alin. 1 și 2 lit.”a” din Legea nr.678/2001, pentru o durată de 30 de zile, începând cu data încarcerării fiecăruia dintre inculpați.

Au fost emise de îndată mandatele de arestare preventivă nr.36/U și 37/U din 18 mai 2007.

S-a reținut faptul că în cauză există date din care rezultă că inculpații s-au sustras de la urmărirea penală și că lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică fiind necesară luarea măsurii.

S-au făcut trimiteri la mijloacele de probă administrate rezultând presupunerea rezonabilă că persoanele față de care se desfășoară instrucția penală au săvârșit infracțiuni prevăzute de Legea nr.678/2001.

Prin urmare, motivul de critică invocat de recurent vizând lipsa de temeinicie a măsurii luate este neîntemeiat.

Prin rechizitoriul procurorului DIICOT nr. 127/D/P/15 octombrie 2007 inculpații au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 12 alin.1 și 2 lit.”a” din Legea nr.678/2001.

După înregistrarea dosarului la Tribunal, în camera de consiliu, s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive conform dispozițiilor art. 300 indice 1 C.pr.pen.

Măsura a fost menținută conform alineatului 3 al aceluiași articol apreciindu-se că temeiurile subzistă și impun în continuare privarea de libertate a inculpaților.

Este de precizat faptul că împotriva inculpaților a fost luată măsura arestării, în lipsa acestora iar durata măsurii de 30 zile începe odată cu încarcerarea efectivă a acestora.

Din conținutul actelor aflate la dosarul cauzei nu rezultă faptul că mandatele au fost efectiv puse în executare.

Potrivit conținutului alineatului 1 al art. 300 ind. 1 C.pr.pen., verificarea din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii revine instanței care procedează la o asemenea examinare numai în contextul în care inculpatul „este trimis în judecată în stare de arest”.

Menținerea se poate dispune numai în situația în care inculpatul este efectiv încarcerat și se află în executarea privațiunii provizorii într-unul din centrele de arestare preventivă reglementat prin art. 81 din Legea nr. 275/2006, privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

De altfel, dispozițiile alin.3 al art. 300 indice 1 C.pr.pen. prevăd în mod expres că în situația menținerii stării de arest sunt aplicabile dispozițiile art. 159 alin.11 din Codul de procedură penală în sensul că „măsura dispusă de judecător se comunică administrației locului de deținere care este obligată să o aducă la cunoștință inculpatului”.

În mod evident în dosarul cauzei nu s-a făcut o asemenea comunicare întrucât inculpatul nu se află în deținere efectivă.

Pentru acest motiv examinat din oficiu potrivit efectului devolutiv, art. 385 ind.6 alin.3 C.pr.pen., recursul introdus de inculpatul B.I. este întemeiat.

Potrivit dispozițiilor art. 385 ind.7 alin.1 C.pr.pen., instanța de recurs examinează cauza prin extindere și cu privire la părțile care nu au declarat recurs sau la care acesta nu se referă, putând hotărî și în privința lor, fără să poată crea acestora o situație mai grea.

Fiind îndeplinite condițiile de aplicare a efectului extensiv al recursului față și de inculpata B.M., fără a i se crea o situație mai grea, în temeiul dispozițiilor art. 385 ind.15 pct.2 lit.”d” C.pr.pen., se casează în parte încheierea recurată și în rejudecare, sunt înlăturate dispozițiile vizând aplicarea art.300 ind.1 alin.1 și 3 C.pr.pen., pentru ambii inculpați.

2. Revocarea măsurii arestării preventive. Temeiuri (Codul de procedură penală, art.139 alin. 2)

Disponând revocarea arestării preventive a inculpatului, instanța trebuie să motiveze că temeiurile care au determinat arestarea au încetat.

Referirile la poziția procesuală corectă, lipsa antecedentelor penale, cât și faptul că arestarea de până în acel moment a avut suficient efect preventiv sunt considerente aflate în afara criteriilor prevăzute de lege.

Prin încheierea de ședință din 22 octombrie 2007 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul penal nr. 7484/99/2007, a fost admisă cererea formulată de inculpatul G.D., aflat în Penitenciarul Iași și, în baza dispozițiilor art. 139 alin. 2 C.pr.pen., s-a revocat măsura arestării preventive dispusă prin încheierea din 7 septembrie 2007, cu consecința punerii în libertate de sub puterea mandatului de arestare nr. 69/U/2007, dacă nu este arestat în altă cauză.

În pronunțarea încheierii vizând revocarea stării de arest preventiv, instanța a reținut următoarele:

Arestarea preventivă a inculpatului s-a dispus cu respectarea condițiilor de legalitate și temeinicie.

Analizându-se la solicitarea inculpatului temeinicia măsurii, după ascultarea acestuia, instanța a reținut că față de împrejurările concrete ale săvârșirii faptelor, de natura și gravitatea lor, de importanța valorilor sociale ocrotite de legea penală și cărora li s-a adus atingere prin activitatea infracțională, de poziția procesuală corectă, avându-se în vedere persoana inculpatului care este student, este la primul contact cu legea penală, și are o bună imagine în comunitatea locală, s-a apreciat că perioada în care acesta a fost arestat preventiv și-a atins scopul pentru care a fost dispusă, impactul negativ al faptei diminuându-se cu trecerea timpului, neexistând motive, față și de poziția acestuia că judecarea în stare de libertate ar împiedica buna desfășurare a procesului penal sau că securitatea publică ar fi pusă în pericol.

Avându-se în vedere că măsura arestării preventive este o măsură excepțională, instanța a concluzionat că temeiurile care au determinat luarea acestei măsuri au încetat și, în baza art. 139 alin. 2 C.pr.pen., se impune revocarea măsurii.

Dispoziția din încheiere privind revocarea măsurii arestului preventiv a fost recurată în termen legal de procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, solicitându-se casarea încheierii și în urma rejudecării să se dispună respingerea cererii formulate de inculpat.

În motivarea recursului s-a arătat că în mod eronat instanța de fond a apreciat că inculpatul nu mai prezintă pericol pentru ordinea publică raportat atât duratei pentru care s-a luat măsura cât și gravității faptelor pentru care a fost trimis în judecată.

Recursul declarat în cauză este întemeiat.

Din examinarea dosarului aflat pe rolul Tribunalului Iași rezultă că

inculpatul G.D. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Biroului Teritorial Iași din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nr. 68/D/P/ din 2 octombrie 2007 pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.2 alin. 1 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin.2 C.pen., ambele cu aplic. art. 33 lit. „a” C.pen., reținându-se în esență, că în perioada august – septembrie 2007, în mod repetat și în baza aceleiași rezoluții infracționale, a introdus ilegal din Republica Moldova în România, prin P.T.F. Sculeni, cantitatea totală de 97,2 g canabis (cantitatea de 15,3 g în cursul lunii august și 81,9 g în ziua de 6 septembrie 2007) fiind comercializată cea dintâi cantitate.

În data de 6 septembrie 2007, ora 10⁰⁰, a fost surprins în flagrant la P.T.F. Sculeni, în timp ce introducea în România o cantitate de canabis, cu intenția de a o comercializa pe raza municipiului Iași.

Inculpatul a fost reținut și ulterior arestat preventiv prin încheierea de ședință din 7 septembrie 2007, fiind emis mandatul nr. 69/U/2007, stabilindu-se ca fiind îndeplinite condițiile art. 143 și art. 148 lit. „f” din Codul de procedură penală.

Motivează instanța prin considerentele încheierii recurate, că temeiurile care au determinat luarea măsurii au încetat, fiind avute în vedere, poziția procesuală corectă a inculpatului, persoana acestuia care este la primul contact cu legea penală și perioada arestului preventiv care a condus la diminuarea impactului negativ în societate.

Referitor la existența de circumstanțe sau împrejurări de natură să se răsfrângă asupra situației juridice a inculpatului, cum ar fi absența antecedentelor penale, vârsta și statutul acestuia, conduita procesuală cu prilejul audierii în fața judecătorului, constituie elemente ce vor fi relevate în momentul procesual în care instanța, ca urmare a finalizării cercetării judecătorești, va adopta o soluție conform art. 345 C.pr.pen.

De asemenea, nu poate fi reținută nici motivația vizând durata excesivă a arestului preventiv al inculpatului, măsura fiind luată la 7 septembrie 2007 pe o durată de 29 zile.

Instanța a fost investită prin rechizitoriu la 2 octombrie 2007, iar măsura a fost constatată ca fiind legală și temeinică în contextul verificării conform art. 300 ind. 1 alin. 1 C.pr.pen., la 3 octombrie 2007.

Potrivit Convenției Europene a Drepturilor Omului, principiul general aplicabil în această materie se referă la faptul că „detenția preventivă trebuie să aibă un caracter excepțional, starea de libertate fiind starea normală și ea nu

trebuie să se prelungească dincolo de limite rezonabile”.

Eliberarea persoanei private de libertate pe durata procedurii presupune analizarea de către organul judiciar a garanțiilor care să asigure prezența inculpatului în cauză la judecată.

Sub acest aspect nu este de ignorat faptul că inculpatul are dublă cetățenie română și moldovenească și domiciliul în București.

Pe de altă parte cercetarea judecătorească a constat în verificarea regularității actului de sesizare și s-a dispus ascultarea inculpatului.

Probațiunea nu a fost finalizată fiind încuviințată audierea a patru martori, din care doi sunt domiciliați în Republica Moldova, cât și a martorului colaborator sub acoperire.

Prin urmare, temeiurile care au stat la baza luării acestei măsuri subzistă, nu au încetat și impun în continuare privarea de libertate a inculpatului.

Recursul declarat de procuror a fost admis, s-a casat parțial încheierea, iar în rejudecare a fost respinsă cererea inculpatului de revocare a măsurii arestului preventiv.

3. Prelungirea duratei arestării preventive. Respingerea propunerii. Înlocuirea măsurii cu obligarea de a nu părăsi localitatea (Codul de procedură penală, art. 136 alin. 4, art. 139 alin. 1, art. 148 lit. „f” și art. 159 C.pr.pen.)

Potrivit art. 139 alin. 1 C.pr.pen., măsura preventivă luată poate fi înlocuită cu o altă măsură preventivă, când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea celei dintâi măsuri.

Ca atare, măsura arestării preventive luate în temeiul art. 148 lit. „f” C.pr.pen. poate fi înlocuită cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea, numai în cazul în care lăsarea în libertate a inculpatului nu mai prezintă pericol concret pentru ordinea publică ori s-au schimbat celelalte temeiuri ale arestării prevăzute de lege.

Curtea de Apel Iași, încheierea penală nr. 102 din 5 noiembrie 2007

Tribunalul Iași, prin încheierea de ședință nr. 135 din 31 octombrie 2007, a admis propunerea formulată de Ministerul Public – D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Iași și, în baza art. 155 și 159 C.pr.pen., a prelungit măsura

arestării preventive dispusă față de inculpații C.F., O.F. și A.C., pe o durată de 30 zile.

Apreciată fiind ca netemeinică, încheierea a fost recurată de inculpați, care au solicitat casarea acesteia și în rejudecare, respingerea sesizării procurorului privind prelungirea stării de arest preventiv.

Curtea de Apel a constatat că recursul inculpaților este fondat pentru următoarele motive:

Inculpații C.F., O.F. și A.C. sunt cercetați în dosarul D.I.I.C.O.T. al Serviciului Teritorial Iași nr. 81 d/P/2007 pentru săvârșirea infracțiunilor de „inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat”, prevăzut de art. 7 din Legea nr. 39/2003, „furt calificat” prevăzută de art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 2 ind. 1 lit. „a” C.pen.; „spălare de bani” prin dobândirea, deținerea și folosirea unor bunuri, cunoscând că acestea provin din infracțiuni, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. „c” din Legea nr. 656/2002 și „deținere, comercializare sau orice operație privind circulația bunurilor culturale mobile care fac parte din patrimoniul cultural al unui stat străin și care au fost exportate ilegal”, faptă prevăzută de art. 70 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 182/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. „a” C.pen.

Prin propunerea formulată de procuror s-a arătat că inculpații, împreună cu alte persoane, în perioada 1997-2007 au inițiat un grup infracțional în scopul săvârșirii unor infracțiuni grave contra patrimoniului, intrând astfel, ilegal, în posesia mai multor bunuri culturale mobile din state membre U.E. cu valoare foarte mare, provenite din infracțiuni de furt, bunuri pe care le-au transportat și introdus în România, deținut și în prezent, și le-au oferit spre vânzare.

Au fost identificate șapte statuete realizate de Salvador Dali și cinci tablouri realizate de Felix Tabasco și Juan Ismael.

Bănuit de sustragerea acestor bunuri este inculpatul A.C., împrejurare ce rezultă din declarația (plângere) formulată de J.F.O.O. din Spania, la Judecătoria de instrucție nr. 5.

Activitatea infracțională vizează furtul statuetelor și al tablourilor – în număr de 12 – din locuința acesteia în data de 12 iunie 2002, în condițiile în care inculpatul fusese angajat prin intermediul centrului de la I., în scopul întreținerii imobilului și a grădinii casei, locuind în aceeași unitate locativă cu proprietarul.

În data de 05 octombrie 2007, în urma unui flagrant organizat de D.I.I.C.O.T., au fost depistați inculpații C.F. și O.F. care încercau să

comercializeze respectivele obiecte de artă.

Prin încheierea penală nr. 122/06 octombrie 2007 a Tribunalului Iași a fost admisă propunerea formulată de D.I.I.C.O.T. – Serviciul teritorial Iași și în baza art. 149 ind. 1 C.pr.pen. s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților pe o perioadă de 29 zile.

La propunerea de arestare preventivă s-au avut în vedere condițiile esențiale ce trebuie îndeplinite la luarea măsurii, respectiv existența indiciilor privitoare la săvârșirea infracțiunilor indicii ce s-au regăsit în probele administrate, sancționarea cu închisoare a faptelor și existența temeiului prevăzut de art. 148 lit. „f” C.pr.pen.

Referitor la temeiurile prevăzute de art. 148 lit. „f” C.pr.pen. s-a reținut că durata pedepselor este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe care atestă că lăsarea în libertate a inculpaților prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Acest pericol pentru ordinea publică a fost apreciat atât prin prisma gravității faptelor și a modalității de comitere cât și prin atingerea adusă drepturilor patrimoniale și a ordinii publice în ansamblul ei.

Potrivit dispozițiilor art. 155 C.pr.pen., prelungirea duratei arestării preventive în cursul urmăririi penale se poate dispune motivat, dacă temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau există temeiuri noi care să justifice această măsură.

În cauză, procurorul a propus prelungirea stării de arest preventiv a inculpaților justificat de necesitatea depunerii rapoartelor de expertiză, sosirea relațiilor de la autoritățile spaniole privind valoarea de patrimoniu a operelor de artă cât și prezentarea materialului de urmărire penală.

Din actele dosarului rezultă că procurorul a solicitat Ambasadei Spaniei sprijinul în efectuarea unei expertize de către un expert spaniol care să stabilească dacă statuetele sunt creația lui Salvador Dali, iar picturile sunt creația autorilor a căror semnătură o poartă, valoarea de piață a acestora și dacă se înscriu în categoria bunurilor culturale mobile ce fac parte din patrimoniul cultural al Spaniei.

S-a solicitat de asemenea sprijinul în transferarea procedurilor penale în România – cu referire la dosarul nr. 22.169/2002 – cât și efectuarea unei constatări tehnico-științifice de către specialiști din cadrul Muzeului Național de Artă a României.

Administrarea acestor probatorii sunt necesare instrucției penale și conduc în mod evident și la calificarea juridică – ipotetică în acest moment – cu privire la faptele pentru care sunt bănuți inculpații că le-au săvârșit.

Pe de altă parte, inculpații aflați în arest provizoriu sau în libertate nu au posibilitatea zădărnirii în vreun mod a efectuării expertizelor sau influențării organelor judiciare spaniole în transferul de proceduri.

De asemenea, nu se poate aprecia nici durata în timp a administrării acestor probe utile cauzei.

Dacă în cauză limitele speciale ale pedepselor ce vizează infracțiunile pentru care sunt cercetați sunt mai mari de 4 ani, cu privire la cea de-a doua condiție, nu se constată existența unor temeuri sau probe pentru a se aprecia că urmărirea penală a inculpaților în stare de libertate ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Pentru a se constata existența sau inexistența acestei condiții cerute de art. 148 lit. „f” C.pr.pen., se pornește de la pericolul social al infracțiunilor de a cărei comitere sunt bănuți inculpații, însă apare imperios necesară și existența unor date și probe care să convingă că, pentru siguranța publică se impune privarea de libertate a acestora.

În aceste condiții, în lipsa unei perseverențe infracționale a inculpaților, a comportamentului corespunzător în societate, raportat și momentului sustragerii bunurilor – iunie 2002 – cât și în lipsa unor date că aceștia ar putea încuraja și alte persoane să comită fapte asemănătoare, în temeiul dispozițiilor art. 139 alin. 1 C.pr.pen. măsura preventivă a arestării preventive poate fi înlocuită cu măsură obligării de a nu părăsi localitatea conform art. 145 C.pr.pen., în scopul asigurării unei bune desfășurări a procesului penal.

4. Necitarea tuturor părților. Omisiune. Casarea hotărârii cu trimiterea cauzei spre rejudecare (Codul de procedură penală, art.278 ind.1, alin.4; art.385 ind.9 alin.1 pct. 21; art.385 ind.15, pct.2, lit.c, alin.1)

Omisiunea instanței de a nu cita persoanele față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cadrul plângerii în fața judecătorului, atrage incidența cazului de casare prevăzut de art. 385 ind. 9 alin. 1 pct. 21 C.pr.pen.

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr. 826 din 22 noiembrie 2007

Prin sentința penală nr. 320 din 14 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Iași, în temeiul dispozițiilor art.278 ind.1 alin.8 lit.„a” C.pr.pen., a fost

respinsă ca nefondată plângerea formulată de petentul M.I.D., împotriva rezoluției nr.1563/P/2006 din 10 octombrie 2006 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași.

Împotriva sentinței a declarat recurs petentul, care a susținut nelegalitatea acesteia, cu motivația că la judecata pe fond a cauzei a fost citat numai intimatul A.R., în condițiile în care plângerea i-a vizat și pe C.D., A.C. și R.S.

Curtea a reținut că recursul este întemeiat, fiind incident cazul de casare prevăzut de art.385 ind.9 pct.21 C.pr.pen.

Prin considerentele deciziei s-a arătat că prin rezoluția procurorului din 10 octombrie 2001, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorul A.R. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.246, art.289 C.pen. și art.272 C.pen. și neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii R.S., C.D. și A.C. pentru infracțiunile prevăzute de art.246 C.pen., art.289 C.pen. și art.272 C.pen.

Plângerea formulată de petent în temeiul art.278 ind.1 C.pr.pen. atacă rezoluția pronunțată în întregul ei, așa încât judecata cauzei în procedura instituită de art.278 ind.1 C.pr.pen. și urm. trebuia să se desfășoare cu citarea tuturor persoanelor față de care s-a dispus prin rezoluție, conform art.278 ind.1 alin.4 C.pr.pen. cât și regulilor generale în materie de judecată, art.291 C.pr.pen., conform căruia judecata poate avea loc numai dacă părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită.

Pentru soluționarea prezentei cauze în condiții de legalitate, instanța de fond respectând și principiile judecății respectiv, oralitatea, nemijlocirea, contradictorialitatea (art.289 C.pr.pen.) trebuia să citeze în calitate de intimați persoanele împotriva cărora s-a dispus prin rezoluția procurorului neînceperea urmăririi penale. Alături de A.R., instanța de fond trebuie să citeze în cauză pe numiții R.S., C.D. și A.C.

Procedând la judecarea cauzei fără citarea persoanelor împotriva cărora s-a dispus neînceperea urmăririi penale prin rezoluția atacată în plângere, instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală, situație în care se impune casarea și trimiterea spre rejudecare la aceeași instanță.

5. Condamnare pentru infracțiuni de corupție. Dezincriminare. Achitare parțială (Legea nr. 278/2000, art. 10 lit. „b”, art. 17 lit. „c” și art. 18 alin. 1; Codul penal, art. 12; Codul de procedură penală, art. 11, pct. 2, lit. „a”,

raportat la art. 10 lit. „b”; Legea nr. 69/26 martie 2007, articol unic)

Infracțiunea privind acordarea de credite cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea conform legii sau a normelor de creditare a destinațiilor contractate, ale contractelor ori neurmărirea contractelor restante a fost dezincriminată.

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr. 798 din 15 noiembrie 2007

Prin sentința penală nr. 1883 din 20 noiembrie 2006, Judecătoria Pașcani a hotărât condamnarea inculpatei B.D. pentru comiterea mai multor infracțiuni în concurs real, printre care și fapta prevăzută de art.10 lit.„b” din Legea nr. 78/2000.

În fapt, s-a reținut că în perioada 2002 – 2004 a ocupat funcția de președinte al Cooperativei de Credit „Siretul” – Pașcani și a făcut parte din Consiliul de administrație și Comitetul de credite.

În această calitate a determinat mai multe persoane să solicite credite, iar după acordare au fost predate inculpatei, întrucât firma acesteia, S.C. „B.C.” S.R.L., se afla într-o situație financiară deficitară.

Apelul declarat de Parchetul Național Anticorupție – Serviciul Teritorial Iași a fost admis de Tribunalul Iași prin decizia penală nr. 165 din 5 aprilie 2007. Sentința a fost modificată sub aspectul schimbării modalității de executare a pedepsei, prin aplicarea dispozițiilor art.86 ind.1 C.pen.

În recursul admis al procurorului, Curtea de Apel a decis achitarea inculpatei B.D., conform dispozițiilor art.11 pct.2 lit.„a” raportat la art.10 lit.„b” C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.10 lit.„b” din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.17 lit.„c”, art.18 alin.1 din aceeași lege și a înlăturat pedeapsa aplicată, pentru următoarele considerente:

Conform art.10 lit.„b” din Legea nr.78/2000, anterior modificării prin Legea nr.69 din 26 martie 2006, sunt pedepsite cu închisoarea și interzicerea unor drepturi, faptele privind acordarea de credite sau de subvenții cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea, conform legii sau normelor de creditare, a destinațiilor contractate ale creditelor sau subvențiilor ori neurmărirea creditelor restante, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii

pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Articol 10 lit.”b” din lege a fost modificat prin articolul unic din Legea nr. 69 din 26 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial nr. 215 din 29 martie 2007, în sensul că sunt incriminate numai faptele ce vizează acordarea de subvenții cu încălcarea legii și neurmărirea conform legii a destinațiilor subvențiilor.

Prin voința legiuitorului, acordarea de credite cu încălcarea legii sau a normelor de creditare a fost scoasă din sfera ilicitului penal.

Potrivit art. 12 din Codul penal, legea nouă care dezincriminează se aplică faptelor săvârșite înainte de intrarea ei în vigoare.

6. Condamnarea în primă instanță pentru infracțiuni de tăiere și furt de arbori din fondul forestier național. Achitarea inculpaților apelanți de tribunal în baza art.11 pct.2 lit.„a” și art.10 lit.”b” C.pr.pen. (fapte dezincriminate). Schimbarea temeiului achitării în recursul procurorului (art.11 pct.2 lit.”a” raportat la art. 10 lit.”d” C.pr.pen. (O.G. nr.96/1998 modificată prin Legea nr.183/2005, art. 32 alin.1-4, lit.”a”, „c”; Legea nr. 26/1996 – actualizată, art. 98, alin. 1-4)

Variațiunile prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior ce se stabilesc prin ordin al ministrului de resort și se actualizează, de regulă, anual, face ca paguba să nu îndeplinească condiția impusă de norma de incriminare.

Nefîntrunirea unui element constitutiv – prejudiciul – are drept consecință soluția de achitare întemeiată pe dispozițiile art.10 lit.„d” din Codul de procedură penală.

Curtea de Apel Iași, decizia penală nr. 799 din 17 noiembrie 2007

Prin sentința penală nr. 102/2007, pronunțată de Judecătoria Vaslui, au fost condamnați inculpații C.N., M.A. și B.G. la pedepse rezultante cu închisoarea pentru săvârșirea în concurs real a infracțiunilor prevăzute de art.32 alin.1-4 lit.„a”, „c” din O.G.nr.96/1998 și art.98 alin.1,4 din Legea nr.26/1996, cu aplicarea art.33 lit.„a” C.pen.

S-a reținut că în data de 16 februarie 2006, inculpații s-au deplasat în pădurea din cadrul Cantonului silvic Tulești, districtul Dragomirești, jud. Vaslui, au tăiat cinci arbori de esență stejar, nemarcați, pe care i-au secționat în

jumătate.

Au încărcat piesele a trei arbori în căruțe pe care le-au depozitat la o distanță de 100 m de marginea pădurii, pe un platou.

Când inculpații s-au întors pentru a putea ridica și ceilalți doi arbori tăiați, au fost surprinși de organele de poliție.

Prejudiciul cauzat părții civile Direcția Silvică Vaslui a fost de 307,91 lei (RON), fiind recuperat material lemnos în valoare de 20,1 lei (RON).

Sentința a fost apelată de inculpați și, prin admiterea căii de atac, în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit.”a” și art.10 lit.”b” C.pr.pen., au fost achitați.

Potrivit dispozițiilor art.346 alin.4 C.pr.pen., a fost lăsată nesoluționată acțiunea civilă și, în baza art.12 C.pr.pen., a fost sesizată Direcția Silvică Vaslui, ca fiind organul competent pentru aplicarea altor măsuri decât cele prevăzute de legea penală.

În pronunțarea acestei decizii, instanța de apel a avut în vedere următoarele considerente:

Prejudiciul stabilit inițial în cauză, reprezentând contravaloarea celor 5 arbori tăiați și sustrași de inculpați, se cifra la 307,91 lei, valoare care a fost inserată în actul de sesizare a instanței.

Valoarea inițială a prejudiciului a fost determinată, în cursul urmăririi penale, de către partea civilă Direcția Silvică Vaslui, la solicitarea organelor de cercetare penală, prin raportare la dispozițiile Legii nr.81/1993 și a OG nr.537/18.11.2002.

Prin art.12 din OUG nr.85 /8.11.2006 au fost abrogate dispozițiile Legii nr.81/1993 și s-a stabilit o nouă modalitate de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, modificându-se substanțial valoarea factorului k pentru prejudiciile înregistrate la arbori, pe specii sau grupe de specii.

În plus, prin Ordinul nr.416/13.06.2006 al Ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale a fost stabilit un nou preț mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, respectiv 69 lei (RON)/mc și s-a abrogat Ordinul anterior (nr.537/18.11.2002), care prevedea un preț mediu de 230.000 lei/mc.

În aceste condiții tribunalul reține că s-au modificat condițiile incriminării ca infracțiuni a tăierii, respectiv sustragerii de arbori din fondul forestier.

Astfel, art. 32 al. 1 din OG nr.96/1998 incriminează tăierea, distrugerea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puiți sau lăstari din fondul

forestier național sau din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, de către proprietari, deținători sau de oricare altă persoană, dacă valoarea arborilor, puieților sau lăstarilor este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea este sub această limită dar fapta a fost săvârșită de cel puțin 2 ori în intervalul de 2 ani.

Pe de altă parte, art. 98 din Legea nr.26/1996 prevede că se pedepsește furtul de arbori doborâți sau ruși de fenomene naturale, ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați sau scoși din rădăcini, cu sau fără drept, din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea este sub această limită dar fapta a fost săvârșită de cel puțin 2 ori în intervalul de 2 ani.

Prin urmare se constată că legiuitorul a stabilit o condiție privind o valoare minimă a prejudiciului prin textele citate, care reglementează faptele deduse judecății și a inserat în normele incriminatoare o normă de trimitere.

Fiind un domeniu reglementat prin legi speciale, este firesc ca norma de referire să nu aibă caracter penal ci administrativ sau chiar civil dar ceea ce trebuie reținut este că textele care incriminează anumite fapte ca infracțiuni se completează în ceea ce privește condiția privind valoarea prejudiciului cu actele normative în vigoare în materia respectivă la un anumit moment.

Pe cale de consecință, dacă intervine o succesiune în timp a acestor reglementări privind modul de calcul al prejudiciului, se produce, în mod inevitabil și o succesiune a normelor având caracter penal din domeniul fondului silvic, fiind aplicabile dispozițiile art. 13 Cod penal privind legea mai favorabilă.

În cauză, tribunalul constată că după apariția OUG nr.85/15.11.2006, valorile prejudiciilor stabilite pentru infracțiuni la regimul silvic se reduc semnificativ, ca urmare a diminuării substanțiale a factorului *k*.

Prin adresa nr.5421/9 mai 2007, Direcția Silvică Vaslui, Ocolul Silvic Vaslui a comunicat că valoarea prejudiciului creat prin tăierea și sustragerea arborilor esență stejar de către inculpați, recalculat conform dispozițiilor OUG nr.85/2006 și O.M. nr.416/13 iun.2006 este de 219,72lei cu TVA inclus. Chiar dacă s-ar fi utilizat noul preț, de 69 lei, prejudiciul tot nu ar fi depășit valoarea minimă prevăzută de lege, respectiv de 5 ori valoarea unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Prin urmare, tribunalul constată că pentru nici una dintre cele două infracțiuni deduse judecății în cauză nu este îndeplinită condiția valorii minime a prejudiciului prevăzută de textele incriminatoare, ceea ce înseamnă că faptele

concrete săvârșite de inculpați nu sunt prevăzute de legea penală.

În recursul declarat de procuror și admis de Curtea de Apel, a fost schimbat temeiul achitării în art.10 lit.”d” C.pr.pen. și a obligat inculpații în subsidiar la plata despăgubirilor în sumă de 287,81 lei (RON).

Instanța de recurs a reținut următoarele:

Prin art. 12 din O.U.G. nr. 85 din 8 noiembrie 2006 au fost abrogate dispozițiile Legii nr. 81/1993 și s-a stabilit o nouă modalitatea de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere, din păduri și din afara acestora, modificându-se valoarea factorului „k” pentru prejudiciile la arbori.

Prin Ordinul Ministrului Agriculturii nr.416 din 13 iunie 2006, s-a stabilit un nou preț mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, de 69 lei, față de 23 lei, prevăzut prin ordinul anterior, nr.537/2002.

Chiar dacă aceste reglementări intră în sfera civilă, ele se referă la reglementări penale speciale și vin în completarea lor.

Funcție de aceste norme, se poate încadra o faptă din domeniul silvicului ca fiind infracțiune sau nu.

Instanța de apel a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art.11, pct.2, lit.”a” raportat la art.10 lit.”b” C.pr.pen. și a hotărât că faptele inculpaților nu sunt prevăzute în legea penală.

Faptele acestora sunt prevăzute de legea penală specială, nu au fost dezincriminate, lipsindu-le unul din elementele constitutive ale infracțiunii, și anume elementul laturii obiective, constând în prejudiciul material cauzat.

Prin urmare, temeiul achitării îl constituie dispozițiile art.11 pct.2 lit.”a” raportat la art.10 lit.”d” C.pr.pen.

Notă:

Speța de față presupune și un comentariu suplimentar.

1. Astfel, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior este un element care se regăsește în conținutul constitutiv al unor infracțiuni reglementate în actele normative privind furtul forestier. În acest sens sunt de menționat dispozițiile art.97, art.98, art.102 și art.104 din Legea nr.26/1996 – actualizată – Codul silvic, respectiv art.32 din O.G. nr.96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată și modificată.

Caracterele acestor infracțiuni sunt materiale, iar existența lor este condiționată de producerea unui rezultat.

Acestei urmări imediate îi este atașată cerința ca, de regulă, în forma

tip a infracțiunii, prejudiciul să fie de peste cinci ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Formele agravate sunt și ele condiționate de o anumită valoare a prejudiciului, care trebuie să fie de peste douăzeci, respectiv cincizeci de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Evaluarea acestor prejudicii este reglementată de dispozițiile art.2-5 din O.U.G. nr.85/2006 modificată prin Legea nr.84/2007, care prevăd că valoarea medie a unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se stabilește în conformitate cu art.25 alin.4 din O.G. nr.96/1998.

Aceste din urmă dispoziții prevăd că „prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se stabilește prin ordin al autorității publice centrale, care răspunde de silvicultură”.

În concret, acest preț se stabilește prin ordin al ministrului de resort, actualizându-se, de regulă, anual (de exemplu, ordinul nr.416/2006).

La rândul său, acest ultim ordin a fost abrogat prin art.2 al ordinului emis de ministrul agriculturii și dezvoltării rurale nr.933 din 30 noiembrie 2007, publicat în Monitorul Oficial nr.849 din 11 decembrie 2007 care, prin art.1, stabilește că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pe baza căruia se calculează valoarea despăgubirilor pentru pagubele produse fondului forestier și vegetației forestiere din afara fondului forestier este de 74 lei/m.c.

Acest procedeu ales de legiuitor pune permanent de acord prețul masei lemnoase cu creșterea inflației pentru ca tăierile ilicite să nu se amplifice, cât și pentru a asigura o protecție rațională și promptă a fondului forestier.

Având în vedere natura de element constitutiv al pagubei care nu îndeplinește condiția impusă de norma de incriminare, nu poate conduce decât la concluzia neîntrunirii laturii obiective a infracțiunii, cu consecința unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art.10 lit.„d” C.pr.pen.

Nu se poate susține că într-o astfel de situație ar fi vorba de o dezincriminare care să permită achitarea întemeiată pe art.10 lit.”b” C.pr.pen.

Există dezincriminare numai atunci când fapta prevăzută de legea veche nu se mai regăsește în noua lege sau când această din urmă lege suprimă în totalitate o incriminare.

Așa de exemplu, furtul de arbori doborâți sau ruți, din fondul forestier este în continuare considerată infracțiune.

Faptul că în anumite condiții concrete de săvârșire, ținând cont de valoarea pagubei, fapta penală nu mai întrunește elementele constitutive, nu înseamnă că însăși infracțiunea a fost dezincriminată.

Așa fiind, modificarea conținutului constitutiv al infracțiunilor silvice generate de creșterea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior având ca efect restrângerea volumului de incidență a dispoziției de incriminare nu poate conduce decât la o situație de achitare întemeiată pe dispozițiile art.10 lit.”d” din Codul de procedură penală.

2. Potrivit comunicatului de presă al Biroului de Informare și Relații Publice al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședința din 18 februarie 2008, prin Decizia nr. 12, s-a admis recursul în interesul legii declarat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că:

„Modificarea, în sensul majorării prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită ulterior comiterii faptei, conduce, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, la lipsa unuia din elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală.”

Secția Comercială

1. Înregistrările făcute în contabilitate, conform documentelor contabile

Depunerea actelor contabile care dovedesc că operațiunile societății debitoare s-au făcut în conformitate cu facturile emise, fără să se înregistreze și ieșirile din gestiune, aspecte necuprinse în actul de control, dar semnalate de administratorul debitorului care semnează acest act cu obiecțiuni, înlătură culpa organelor de conducere ale societății.

Curtea de Apel Iași, decizia comercială nr.1091 din 26 noiembrie 2007

Curtea de Apel Iași a admis recursul formulat de pârâtul P.C. împotriva sentinței comerciale nr. 270/S/ 5 iunie 2007 a Tribunalului Iași, judecător sindic, pe care o modifică în tot.

A înlăturat răspunderea personală a pârâtului P. C. pentru partea din pasivul debitorului S.C. „N.P.” S.R.L. Iași, ce nu va fi acoperită în cadrul procedurii de insolvență.

S-a reținut că la dosarul cauzei s-au depus acte contabile care fac dovada că înregistrările în contabilitatea debitorului s-au făcut conform facturilor emise de S.C. „B.ING.” S.R.L., însă S.C. „B. GROUP” S.A. nu a operat ieșirile din gestiune către S.C. „B.ING.”, aspecte ce nu au fost evidențiate în actul de control, însă au fost semnalate de administratorul debitorului care a semnat actul de control cu obiecțiuni.

După transformarea S.C. „B. GROUP” S.A. în S.C. „B. ING” S.R.L. Iași, în facturile emise de aceasta din urmă după data de 8 iulie 2005 au fost menționate mărfuri care se ridicau efectiv de la S.C. „B. ING” la data facturării, însă se menționau și mărfuri care nu se ridicau, dar făceau parte din avizele emise anterior pe numele S.C. „B. GROUP” S.A. - Punct de lucru Iași, astfel încât în facturile emise pe numele S.C. „B. ING” s-au facturat și se regăsesc toate mărfurile din avizele emise de S.C. „B. GROUP” S.A., gestiunea S.C. „B. GROUP” - Punct de lucru Iași fiind transferată la S.C. „B.

ING” S.R.L. Iași, atât soldul debitor, cât și cel creditor.

Rezultă astfel că societatea debitoare a ținut corect evidența contabilă.

În ceea ce privește vinovăția, aceasta rezultă din chiar modul de prezentare a faptelor care presupun un interes străin societății debitoare, o cauză nelicită sau o încălcare vădită a dispozițiilor. Vinovăția apare în această situație sub forma intenției directe sau indirecte, în sensul că autorul faptei prevede rezultatul și urmărește producerea lui sau, deși nu îl urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui. Prin urmare, este necesar ca intenția să fie dovedită, neputând fi reținută doar culpa autorului.

Referitor la raportul de cauzalitate, acesta se prezumă în condițiile art. 138 din lege, prezumția fiind o prezumție absolută ce nu poate fi răsturnată prin nici un mijloc de probă. Este suficient a se proba încetarea plăților și săvârșirea uneia sau mai multor fapte din cele prevăzute de art. 138 tară a mai fi necesară dovedirea legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu.

Având în vedere însă că reclamantele nu au dovedit săvârșirea faptelor invocate, nu se poate reține existența unei legături de cauzalitate cu prejudiciul.

Rezultă astfel că simpla ajungere a societății în încetare de plăți nu este suficientă pentru a justifica antrenarea răspunderii personale a administratorului în temeiul art. 138 lit. d din Legea nr. 85/2006 nedemonstrându-se că anterior deschiderii procedurii, administratorul pârât a efectuat sau a dispus, în virtutea puterilor sale, desfășurarea unei activități având ca efect încetarea de plăți sau că s-a ajuns la o astfel de stare prin ținerea unei contabilități neconforme cu legea.

Prin urmare, reținând că, în cauză, nu au fost probate fapte de natura celor menționate în art. 138 lit. d din Legea nr. 85/2006 care să atragă răspunderea personală a administratorului pârât, prima instanță în mod greșit a admis cererile creditoarelor.

2. Casare cu trimitere. Obiecții la raportul lichidatorului judiciar

Formularea obiecțiilor la raportul întocmit de către lichidatorul judiciar față de care instanța nu s-a pronunțat, echivalează cu necercetarea fondului sub acest aspect și neverificarea apărărilor, ceea ce duce la casarea cu trimitere a cauzei spre o nouă judecată.

Curtea de Apel Iași, decizia comercială nr. 1100 din 3 decembrie 2007

Curtea de Apel Iași prin decizia nr. 1100/2007 a admis recursul declarat de A.V.A.S. București împotriva încheierii civile nr. 45/F/04.09.2007 pronunțată de Tribunalul Vaslui - judecător sindic, pe care o casează.

A trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, Tribunalul Vaslui.

S-a reținut că, analizând motivele de recurs și conținutul înscrisurilor depuse în dosarul de fond atașat, instanța de recurs constată că recursul este fondat.

În motivarea acestei soluții, instanța de recurs a reținut că recurentul-creditor A.V.A.S. București a formulat în dosarul de fond, înainte de dezbateri, la data de 25.07.2007, obiecțiuni la raportul nr. 1 din data de 10.07.2007 întocmit de S.C. „A.” SPRL lichidator judiciar al debitoarei S.C. „U. GROUP” S.R.L. Bîrlad, cerere față de care instanța nu s-a pronunțat prin încheierea recurată, ignorând astfel o cerere formulată de una din părțile din proces, respectiv recurenta, și care reprezintă *de facto et de iure* o judecare a procesului fără a intra în cercetarea fondului, situație ce atrage casarea încheierii și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță.

3. Rezilierea contractului la telefonie mobilă. Neasigurarea beneficiarului semnal și acces la rețea

Pârâta „V.R.” se află în culpă deoarece nu și-a executat obligația de furnizare a serviciilor la comunicații electronice.

Curtea de Apel Iași, decizia comercială nr. 1105 din 3 decembrie 2007

Curtea de Apel Iași a admis recursul formulat de reclamanta C.C.-M. împotriva sentinței civile nr. 1125/08.VI.2007 a Tribunalului Iași pe care o modifică în parte, în sensul că:

A admis cererea formulată de reclamanta C.C.-M. în contradictoriu cu pârâta S.C. „V. ROMÂNIA” S.A. București și dispune rezilierea contractului de prestări servicii de telefonie mobilă seria POS nr. 03000194 cu număr de telefon 07XXXXXXXX.

A menținu restul dispozițiilor sentinței.

S-a reținut că la data de 30.XII.2005, reclamanta C.C.-M. a încheiat cu

pârâta S.C. „V. ROMÂNIA” S.A. București contractul de telefonie mobilă, pârâta obligându-se să presteze reclamantei servicii de telefonie mobilă, asigurând beneficiarei semnal și acces la rețeaua de telefonie pe tot teritoriul României.

La data de 14.VII.2006, aflându-se pe raza localității Cerna, județul Tulcea, unde a avut un incident rutier, reclamanta nu a avut acces la rețeaua societății pârâte, neputând accesa nici serviciul de urgență „112”, fapt necontestat de pârâtă.

Rezultă astfel că pârâta nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale întrucât nu a furnizat reclamantei servicii de comunicații electronice la data și localitatea sus-menționate, în aria geografică denumită „arie de acoperire”, neprecizând în cuprinsul contractului că nu are acoperire în anumite localități.

De altfel, din analiza hărții de acoperire publicată de pârâtă pe site, rezultă că, pe raza localității Cerna, județul Tulcea, utilizatorii serviciilor V. pot accesa rețeaua de telefonie mobilă, însă din actele dosarului a rezultat că, în fapt, nu a fost posibil.

Cu actele depuse la dosarul cauzei, reclamanta a făcut dovada culpei pârâtei în executarea obligației de furnizare a serviciilor de comunicații electronice, astfel încât pretențiile sale privind rezilierea contractului de telefonie mobilă sunt întemeiate.

Din actele depuse la dosarul cauzei rezultă că reclamanta și-a îndeplinit obligația de a notifica pârâta cu privire la intenția de reziliere a contractului, făcând dovada depunerii cererii în acest sens, la data de 27.VII.2006, primită de reprezentantul legal al pârâtei și înregistrată, având aplicat sigiliul S.C. „V. ROMÂNIA” S.A. București (fila 26 dosar).

Față de considerentele sus-menționate, urmează a se admite recursul formulat de reclamantă, modificând în parte sentința instanței de fond, în sensul că admite cererea formulată de reclamanta C.C.-M., în contradictoriu cu pârâta S.C. „V. ROMÂNIA” S.A. București, și dispune rezilierea contractului de telefonie mobilă încheiat între părți, menținând restul dispozițiilor sentinței.

4. Casare cu trimitere. Cererea de amânare a cauzei pentru motive justificate trebuie admisă, altfel echivalează cu îngrădirea dreptului la apărare

Acordarea unui nou termen de judecată la cererea făcută de către recurent prin reprezentant, întemeiată pe imposibilitatea

prezentării în instanță pentru a-și putea face apărările, dovedită cu certificat medical, se impunea, altfel se încalcă dreptul la apărare.

Curtea de Apel Iași, decizia comercială nr. 1117 din 13 decembrie 2007

Curtea de Apel Iași a admis recursul formulat de S.C. „A.” S.A. Iași împotriva sentinței comerciale nr. 314/S/4.07.2007 a Tribunalului Iași, judecător sindic, pe care o casează.

A trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

S-a reținut că, analizând motivele de recurs și conținutul dosarului de fond atașat, instanța de recurs constată că recursul este fondat.

În motivarea acestei decizii, instanța de recurs, a reținut că prin cererea trimisă la dosar prin poștă la data de 02.07.2007 (f. 58) pentru termenul de judecată din 04.07.2007, numita L.L.-M., reprezentant ales a pârâtei S.C. „A.” S.A. Iași, a solicitat acordarea unui termen nou de judecată fiind în imposibilitate de a fi prezentă în instanță pentru a reprezenta și apăra interesele pârâtei, depunând și un certificat medical în susținerea cererii sale (f. 57).

Se constată că instanța de fond trecând peste această cerere motivată a încălcat dreptul la apărare al pârâtei fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 312 alin. 5 Cod procedură civilă pentru a fi casată sentința primei instanțe și a fi trimisă cauza spre rejudecare primei instanțe, cu obligația de a respecta dreptul la apărare al pârâtei-recurente.

Astfel instanța de recurs va admite recursul, va casa sentința primei instanțe și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe.

5. Cumpărarea altui apartament decât cel vizionat de pârâți cu reclamanta

În aceste condiții nu se justifică perceperea și încasarea comisionului de către reclamantă, impunându-se admiterea recursului pârâților, modificarea sentinței recurate în tot, cu consecința respingerii acțiunii.

Curtea de Apel Iași a admis recursul formulat de P.C.-C. împotriva sentinței civile nr. 1055/E/18.05.2007 a Tribunalului Iași pe care o modifică în parte, în sensul că :

A respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. „F.C. COMP.” S.R.L. Iași, în contradictoriu cu pârâțul P. C.-C.

A menținut restul dispozițiilor sentinței.

A obligat intimata S.C. „F.C. COMP” S.R.L. Iași să plătească recurentului P. C.-C. suma de 19,65 lei cheltuieli de judecată.

S-a reținut că reclamanta S.C. „F.C. COMP.” S.R.L. a încheiat cu pârâțul P.C.-C. contractul de prestări servicii imobiliare nr. 588/18.04.2005 având ca obiect intermedierea cumpărării unui imobil, cu obligația achitării comisionului de 3% din valoarea imobilului, conform art. 4, menționându-se în fișa de vizitare, apartamentul situat în Iași, șos. N. nr. 13, Bl. 938, sc. A, et. 8, ap. 3.

Din actele și lucrările dosarului, rezultă că recurentul pârât a vizionat prin intermediul agenției imobiliare S.C. „F.C. COMP.” S.R.L. apartamentul nr. 3, din șos. N., nr. 13, Bloc 938, sc. A, conform fișei de vizitare anexă la contract, însă, prin intermediul S.C. „A.I.P.C.” S.R.L. a cumpărat apartamentul nr.30, situat în același bloc și la aceeași scară, conform contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1416/09.05.2005 la B.N.P. „B.D.”, cu factura fiscală nr. 4593706/10.05.2005 și registrul de casă din aceeași dată, făcând dovada achitării comisionului de vizitare către SC „A.I.P.C.” S.R.L.

Rezultă astfel că recurentul pârât P.C.-C. a cumpărat, prin intermediul „A.I.P.C.” S.R.L. căreia i-a achitat comisionul, conform contractului, un alt apartament decât cel vizionat prin intermediul reclamantei, astfel încât, pretențiile acesteia sunt neîntemeiate și urmează a se respinge.

Față de aceste considerente, urmează a se admite recursul formulat de pârâțul P.C.-C, modificând în parte sentința civilă nr. 1055/E/18.05.2007 a Tribunalului Iași, în sensul că respinge acțiunea reclamantei S.C. „F.C. COMP.” S.R.L. Iași, menținând restul dispozițiilor sentinței.

6. Achitarea creanțelor datorate

Cât timp pe parcursul procesului creanțele au fost achitate în totalitate, iar creditorul precizează că nu mai are pretenții de la debitor, renunțând la cerere, se impune a se lua act de această împrejurare și a pronunța o decizie în acest sens.

Curtea de Apel Iași, decizia comercială nr. 987 din 8 octombrie 2007

Curtea de Apel Iași, prin decizia comercială nr. 987/08.10.2007 a admis recursul declarat de S.C. „N.R.G. COMP” S.R.L. Iași prin reprezentanți legali, contra sentinței comerciale nr. 238/16.05.2007 pe care a schimbat-o în tot.

Prin consecință, s-a respins cererea formulată de creditorul S.C. „B. IND” S.R.L. Râmnicu-Vâlcea, pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului S.C. „N.R.G. COMP” S.R.L. Iași, dispunând închiderea procedurii.

S-a reținut în esență că recurentul-debitor a făcut dovada achitării în totalitate a creanței datorate creditorului, acesta precizând că nu mai are pretenții bănești față de debitor și că renunță la cerere.

Secția de Contencios administrativ și fiscal

1. Contestație împotriva deciziei de impunere privind stabilirea de obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând accize aferente unei cantități de benzină aviație. Distincția dintre noțiunile de „scutire directă” și „scutire indirectă” prevăzută de art. 23 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobat prin H.G. nr. 44/2004. Consecințe

Regimul circulației documentelor ce stau la baza actului de scutire de la plata accizelor nu se confundă cu regimul fiscal al bunului ce a făcut obiectul livrării/aprovizionării. Din moment ce dispozițiile alin. 7 ale pct. 23 din Normele de aplicare a Codului fiscal prevăd regimul de circulație a documentelor de însoțire a a autorizației pentru toate cazurile de livrări de produse accizabile, rezultă că în mod eronat utilizatorul documentului administrativ de însoțire a considerat că operațiunea ar fi fost scutită de îndeplinirea vreunei formalități, doar pentru că se încadra în categoria pentru care scutirea se acorda direct.

Cu opinie separată.

Decizia nr. 631/C.A./22 octombrie 2007

Prin sentința nr. 670 din 30 martie 2007, Tribunalul Iași a admis cererea formulată de reclamanta S.C.”A.”S.A. Iași, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Iași, dispunând anularea deciziei nr. 4 din 23 ianuarie 2007, emisă de D.G.F.P. Iași, și, parțial, a deciziei de impunere nr. 22525 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată, stabilite de inspecția fiscală din cadrul Structurii de Administrare Fiscală-Activitatea de Control Fiscal Iași, emisă la data de 06.10.2006, în privința sumei de 9.147 lei reprezentând accize și a sumei de 777 lei reprezentând dobândă de întârziere.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că, urmare sesizării D.G.F.P. Galați, inspectorii din cadrul D.G.F.P. Iași au efectuat o verificare la

S.C."A."S.A. Iași, ce a fost finalizată prin întocmirea raportului de inspecție fiscală din 6 octombrie 2006, prin care s-a reținut că reclamanta a vândut S.C."F." S.R.L. Galați cantitatea de 7.450 litri benzină de aviație, în baza autorizației de utilizator final nr. 283/27.06.2006, valabilă până la 31.12.2006, precum și faptul că, neprimindu-se, în termen de 30 de zile de la expedierea facturii fiscale nr. 3966796/28.06.2006, copia anexei 2 certificate de către organul fiscal, operațiunea se consideră eliberare pentru consum, devenind accizabilă, precum și faptul că, în baza raportului de inspecție fiscală, s-a emis decizia de impunere nr. 22525/06.10.2006, contestația formulată împotriva actelor administrativ-fiscale menționate fiind respinsă de pârâtă prin decizia nr. 4 din 23 ianuarie 2007.

Reținând că S.C."A."S.A. Iași este distribuitor agreeat de produse aeronautice civile, conform certificatului nr. C1-14/2001, eliberat de Autoritatea Aeronautică Civilă Română, prima instanță a apreciat că organele de control au aplicat greșit legea, respectiv dispozițiile art. 23 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, întrucât au ignorat diferențierea făcută între scutirea directă de la plata accizelor, reglementată de alin. 2 al art. 23 și scutirea indirectă, reglementată de dispozițiile alin. 3 și următoarele ale aceluiași articol.

Prima instanță a considerat că motivația organelor fiscale referitoare la neîndeplinirea procedurii de remitere a autorizației de utilizator final, certificată de autoritatea fiscală teritorială, de către S.C."F. SERV"S.R.L. Galați, nu subzistă, întrucât această procedură este aplicabilă doar în situația scutirilor indirecte, fiind prevăzută la alin. 4 și următoarele de la pct. 23, procedura de scutire putând fi cerută doar de utilizatorul final (S.C."F. SERV"S.R.L. Galați), nu și de distribuitorul agreeat (S.C."A."S.A.), care beneficiază de scutire directă, fără nici un fel de formalitate, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 201 alin. 1 lit. b) din Codul fiscal.

S-a mai reținut că susținerile organelor fiscale, potrivit cărora, pentru a se aplica reclamantei regimul de scutire, aceasta ar fi trebuit să facă livrarea către S.C. F. SERV S.R.L. Galați pe baza unui contract de prestări de servicii, sunt eronate, întrucât existența acestor contracte nu este prevăzută ca o condiție cumulativă de pct. 23 alin. 18 lit. a), ci ca o condiție alternativă, apreciindu-se că un astfel de contract s-ar fi impus numai în situația în care S.C. F. SERV S.R.L. Galați ar fi dorit să acționeze produsul în calitate de distribuitor agreeat, prima instanță concluzionând că, din întreaga reglementare a pct. 23 din Normele de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobate prin H.G. nr.

44/2004, în forma în vigoare la data efectuării tranzacției, rezultă fără nici un dubiu existența a două metode de scutire, directă și indirectă, fiecare aplicabilă în situații diferite, pe baza unor documentații diferite și că, în considerarea calității de distribuitor agreeat de uleiuri minerale, reclamanta beneficiind de scutire directă de la plata accizei pentru livrarea către utilizatorul final S.C. F. SERV S.R.L. Galați, a cantității de 7.450 litri benzină de aviație, în baza autorizației nr. 283/2006, fără nici o formalitate ulterioară.

Curtea a constatat că cererea de recurs formulată de pârâtă este întemeiată, reținând următoarele:

Este necontestat faptul că livrarea cantității de 7.450 litri benzină avion, de S.C. A. S.A. Iași, către S.C. F. SERV S.R.L. Galați, în baza facturii nr. 3966796 din 28 iunie 2006, a fost autorizată de D.G.F.P. Galați, prin faptul emiterii autorizației de utilizator final nr. 283 din 27 iunie 2006, în regim de scutire de la plata accizelor, în scopul prevăzut de art. 201 alin. 1 lit. b Cod fiscal, act în care furnizorul-reclamant este menționat ca având calitatea de „importator”, certificatul de autorizare nr. C1-14/2001, emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română la data de 30 august 2005 permițându-i acestuia să „procure, păstreze și distribuie materii prime și materiale destinate ... operării aeronavelor, inclusiv materiale chimice avionabile ca benzinele de aviație tip B91/115”.

Este de asemenea necontestat faptul că beneficiarul livrării nu a transmis documentul administrativ (exemplarul 2 din autorizația nr. 283/27.06.2006, de utilizator), certificat de autoritatea fiscală emitentă, către S.C. A. S.A. Iași, în calitatea sa de furnizor al benzinei de aviație tip B91-115 și că acesta a fost motivul pentru care, prin raportul de inspecție fiscală nr. 22524/6.X.2006, dispoziția de măsuri nr. 22526/6.X.2006, decizia de impunere nr. 22525/6.X.2006 și decizia nr. 4 din 23.01.2007, a căror anulare se solicită prin acțiune, au fost stabilite obligații fiscale în sumă totală de 9.924 lei, în temeiul dispozițiilor pct. 23 alin. 13 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

Ceea ce se contestă de către reclamantă și se reține de către prima instanță este faptul că procedura prevăzută la alin. 4 și următoarele ale pct. 23 din normele evocate nu se aplică în situația prevăzută de art. 201 alin. 1 lit. b Cod fiscal, întrucât alin. 2 al pct. 23 stabilește că pentru acest tip de produse - în speță uleiuri minerale livrate în vederea utilizării drept carburant pentru aeronave - scutirea de plata accizelor se acordă direct, fără a mai necesară îndeplinirea vreunei formalități.

Curtea consideră că atât reclamanta, cât și prima instanță, pleacă de la o premisă greșită și anume aceea că, după recunoașterea calității de distribuitor de produse aeronautice civile a S.C. A. S.A. Iași și a emiterii în favoarea S.C. F. SERV S.R.L. Galați a autorizației de utilizator final, pentru o cantitate de 27.800 litri benzină de aviație, de la importatorul S.C. A. S.A. Iași, având valabilitate de la 27 iunie 2006 până la 31 decembrie 2006, nici furnizorului și nici beneficiarului nu le mai revenea vreo obligație, de natura celor prevăzute de alin. 13, 14 și 15 ale pct. 23 din Normele de aplicare a Codului fiscal.

Premisa de la care s-a plecat, pentru a se adopta soluția de admitere a acțiunii și de anulare a actelor administrativ-fiscale emise de pârâta-recurentă este total greșită, atâta timp cât legiuitorul nu a prevăzut că reglementările înserate după alin. 3 al pct. 23 se aplică doar în situațiile de scutire indirectă, mențiunea de la lit. a) a alin. 3, referitoare la documentele ce trebuiau să însoțească „decontul de scutire de accize”, printre care se numără și „autorizația de utilizator final”, ne semnificând o restrângere a sferei de aplicabilitate a acestui document.

Faptul că autorizația de utilizator final, emisă la solicitarea S.C. F. SERV S.R.L. Galați, pentru livrările ce urmau a fi efectuate de S.C. A. S.A. Iași, în calitate de importator/distribuitor de produse aeronautice civile, nu este un document formal, fără nici o formalitate obligațională pentru persoanele implicate în operațiunea comercială autorizată, o dovedește cu prisosință prevederea de la alin. 7 al pct. 23, care stabilește că „autorizația de utilizator final se emite în toate cazurile de către autoritatea fiscală teritorială”.

Din modul în care a fost redactat pct. 23 din Normele de aplicare a Codului fiscal nu există nici un temei pentru a se trage concluzia că, în cazul aprovizionării de la un importator sau distribuitor agreeat, cu produse de natura celor prevăzute la art. 201 alin. 1 lit. b) Cod fiscal, după eliberarea autorizației de utilizator final, nu mai trebuie îndeplinită nici o formalitate, întrucât întregul mecanism instituit în cazul oricăror operațiuni ce implică scutiri de natură fiscală urmărește în mod pregnant asigurarea unui control strict și permanent al organelor fiscale pe parcursul derulării întregii operațiuni, în scopul declarat de a se preveni și reprimă evaziunea fiscală.

Ca atare, în cauză nu are nici o relevanță dacă scutirea se acordă în mod direct sau indirect, întrucât în discuție nu este regimul fiscal al bunului ce a făcut obiectul livrării/aprovizionării, ci respectarea regimului circulației documentelor ce au stat la baza actului de scutire de la plata accizelor, neputându-se confunda regimul fiscal cu regimul documentelor pe baza cărora organele fiscale urmăresc operațiunile comerciale privitoare la produse

accizabile.

Drept urmare, odată autorizația de utilizator final obținută, ea nu trebuie lăsată în nelucrare, cu atât mai mult cu cât în speță ea a fost emisă în condițiile alin. 11 ale pct. 23, S.C. F. SERV S.R.L. Galați aprovizionându-se, astfel cum rezultă din procesul verbal înregistrat la D.G.F.P. Galați sub nr. 11867/07.09.2006, de la mai mulți furnizori, beneficiind atât de scutire directă cât și de scutire indirectă de la plata accizelor.

De altfel, dacă s-ar fi examinat conținutul autorizației de utilizator final nr. 283/27.06.2006, s-ar fi putut observa că pe aceasta există mențiunea „utilizator de document administrativ de însoțire” și numărul „2”, ceea ce semnifică faptul că, și în cazul achiziționării de la S.C. A. S.A. Iași a cantității de 27.800 litri benzină de aviație, erau incidente dispozițiile alin. 7 ale pct. 23 din Normele de aplicare a Codului fiscal, care statuează că această autorizație este obligatorie în toate cazurile de livrări de produse accizabile, că documentul se emite în trei exemplare, din care primul se păstrează de utilizatorul final, al doilea este utilizat ca document de însoțire (de la Iași la Galați), iar al treilea se transmite furnizorului, de către utilizatorul final, care în speță are calitatea stabilită de „importator”, calitate menționată în mod expres în cuprinsul documentului.

Din moment ce chiar în cuprinsul autorizației se arată care este destinația fiecărui exemplar în parte, nu mai exista nici un suport de fapt și de drept pentru a se trage concluzia că operațiunea era scutită de îndeplinirea vreunei formalități, doar pentru că ea se încadra în categoria celor pentru care scutirea se acorda direct.

Ca atare, prima instanță trebuia să observe că, făcând parte din mecanismul aprovizionării, autorizația trebuia folosită în condițiile impuse de alin. 12 și 13 ale pct. 23 din Normele aprobate prin H.G. nr. 44/2004, modificată prin H.G. nr. 84/2005, în vigoare la data de 28 iunie 2006, când s-a realizat aprovizionarea.

Ori, potrivit prevederilor alin. 13 ale pct. 23, de fiecare dată la sosirea produsului accizabil, beneficiarul era obligat să solicite autorității fiscale teritoriale emitente a autorizației, în speță D.G.F.P. Galați, în maximum 24 de ore, să certifice pe exemplarul utilizat ca document administrativ de însoțire (exemplarul 2) cantitatea primită, autoritate publică căreia i se recunoaște dreptul de a-și desemna un reprezentant pentru a asista și verifica realitatea și conformitatea operațiunii; după certificare, alin. 14 obligând pe beneficiar să transmită o copie a documentului expeditorului/importator.

Faptul că la alin. 14 se utilizează doar termenul de „antrepozit fiscal expeditor” nu are nici o înrâurire asupra existenței obligației, întrucât alin. 1 al pct. 23 include în categoria „furnizorilor” atât pe antrepozitarul fiscal, cât și pe importator și pe distribuitorul agreeat, ultime două calități pe care S.C. A. S.A. Iași le cumula în cazul livrării acoperite de factura nr. 3966796/28.06.2006, în condițiile în care cel de al treilea exemplar al autorizației trebuia transmis „antrepozitului fiscal expeditor sau către importator (cazul reclamantei), în cazul achiziționării produselor accizabile printr-un distribuitor agreeat”, cum se arată la alin. 7 lit. c, partea ultimă a pct. 23 din normele evocate.

Ca atare, constatând că s-a făcut o greșită aplicare a legii, confundându-se efectele în plan fiscal ale operațiunii de livrare/aprovizionare cu cerințele de ordin formal-scriptic pe care părțile implicate în această operațiune erau obligate să le asigure, independent de tipul de scutire, ignorându-se dispozițiile alin. 15 ale pct. 23 din Normele de aplicare a Codului fiscal, care stabilesc că, în cazul în care în termen de 30 de zile de la expedierea produsului antrepozitului fiscal expeditor nu primește copia documentului certificat în condițiile arătate la alin. 13, operațiunea se consideră eliberare pentru consum și din acel moment acciza devine exigibilă, Curtea, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, va admite recursul promovat de către pârâtă, modificând în tot hotărârea recurată.

În fond, constatând că reclamanta a rămas pasivă la neîndeplinirea de către utilizatorul final a obligației prevăzute în mod imperativ de alin. 7, 13 și 14 ale pct. 23 din normele evocate, deși în calitatea sa de importator al produsului accizabil era în drept și obligat să facă demersuri pentru a se i se transmite cel de al treilea exemplar al autorizației nr. 283/27.06.2006, certificat de autoritatea fiscală teritorială emitentă și că sancțiunea pentru neasigurarea circuitului legal al autorizației este cea prevăzută de alin. 15, indiferent dacă scutirea se acordă direct sau indirect, Curtea consideră că organul fiscal era obligat de norma legală evocată să considere că livrarea cantității de 7.450 litri benzină de aviație tip B91-115 s-a făcut pentru consum, anulând regimul de scutire și considerând, din momentul îndeplinirii termenului de 30 de zile, acciza în sumă de 9.147 lei ca exigibilă, nici o justificare a lipsei de implicare în asigurarea îndeplinirii formalităților legale neputând fi primită, considerente pentru care, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, acțiunea reclamantei urmează a fi respinsă ca nefondată, menținându-se toate actele emise de organul de control fiscal.

Opinia separată formulată în cauză a considerat că prima instanță a interpretat și aplicat corect dispozițiile legale privind scutirea de la plata

accizelor acordate pentru uleiurile minerale livrate în vederea utilizării drept carburant pentru aeronave.

În conformitate cu dispozițiile art. 201 alin. 1 lit. b din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare la data efectuării operațiunii comerciale la care se face referire în cauză, sunt scutite de la plata accizelor uleiurile minerale livrate în vederea utilizării drept carburant pentru aeronave, modalitatea și condițiile de acordare a scutirii fiind reglementate prin norme.

Potrivit prevederilor de la pct. 23 alin. 2 lit. b din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, în vigoare la data efectuării vânzării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, pentru Titlul VII din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă direct pentru uleiurile minerale achiziționate de distribuitorii agreeți și destinate scopurilor prevăzute la art. 201 alin. 1 lit. b și c din Codul fiscal.

Potrivit prevederilor pct. 23 alin. 19 coroborat cu pct. 23 alin. 18 din norme, în cazul distribuitorilor agreeți regimul de scutire se acordă în baza certificatului de autorizare ca distribuitor.

În temeiul acestor dispoziții legale prima instanță corect a reținut că S.C. A. S.A. Iași beneficiază de scutire directă pentru uleiurile minerale în calitate de distribuitor agreeat de produse aeronautice civile, conform certificatului nr. C1-14/2001, eliberat de Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

Pentru acordarea scutirii directe, distribuitorul agreeat de produse aeronautice civile, S.C. A. S.A., nu trebuia să îndeplinească procedura prevăzută la alineatele 4 și următoarele ale pct. 23 din norme fiindcă, dacă voința legiuitorului ar fi fost în acest sens, s-ar fi prevăzut expres aceasta, așa cum s-a procedat și în cazul scutirii indirecte.

Având în vedere că în prevederile legale indicate mai sus sunt stabilite condițiile ce trebuie îndeplinite doar pentru acordarea scutirii indirecte de la plata accizelor în baza autorizației de utilizator final, considerăm că prin aplicarea prevederilor legale respective și la situațiile de scutire directă întemeiate pe un certificat de autorizare ca distribuitor se realizează o extindere a aplicării normei la alte cazuri nereglementate expres, ceea ce reprezintă o depășire a limitelor puterii judecătorești.

2. Cerere acordare transfer funcționar public. Obligarea angajatorului la aprobarea transferului. Condiții

Instanța de contencios administrativ nu se poate substitui voinței nici uneia din părțile raportului de serviciu, anulând voința uneia sau alteia, atât timp cât refuzul nu apare ca fiind unul discreționar, ci este justificat de consecințele negative pe care aprobarea transferului funcționarului public reclamant le-ar avea asupra activității instituției recurente.

Decizia nr. 603/C.A./8 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 587/E din 16 martie 2007, Tribunalul Iași a admis în parte acțiunea introdusă de reclamantul O.E. în contradictoriu cu pârâta Atenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Iași, dispunând obligarea pârâtei să aprobe transferul la cerere al reclamantului la Consiliul Local Iași, în conformitate cu art. 78 alin. 1 lit. B din Legea nr. 188/1999 și să plătească suma de 200 lei cheltuieli de judecată, respingându-se contestația împotriva dispoziției nr. 84/05.10.2006, pe care a menținut-o.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamantul a îndeplinit, printre alte atribuții, și pe aceea de conducător auto al instituției și că, prin dispoziția nr. 84 din 05.10.2006 acesta a fost sancționat disciplinar.

În ceea ce privește cererea de transfer, prima instanță a apreciat, raportat la dispozițiile art. 78 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 că, în cazul solicitării transferului, acesta trebuie să fie aprobat de instituția la care funcționarul public dorește să fie transferat și apoi de instituția în care cel în cauză își are locul de muncă, că aceste cerințe sunt îndeplinite în cauză și că cererea reclamantului este întemeiată.

Curtea a admis recursul pârâtei ca întemeiat, sens în care a reținut următoarele:

Este necontestat faptul că reclamantul-intimat are statut de funcționar public și că regimul său juridic este guvernat de dispozițiile Legii nr. 188/1999.

Este de asemenea necontestat că Direcția de Asistență Comunitară din cadrul Consiliului Local Iași a solicitat transferul reclamantului, de la A.J.O.F.M. Iași, și că aceasta din urmă nu a fost de acord cu cererea de transfer pe motiv că acest fapt ar fi condus la blocarea unui post unic.

Este adevărat că instituția transferului este reglementată de art. 78 alin.

1 din Legea nr. 188/1999 (în vechea numerotare) ca o modalitate de modificare a raportului de serviciu, transfer ce poate avea loc între autorități și instituții publice, dar nici actul normativ menționat și nici o altă dispoziție normativă nu consacră pentru unitatea ce se află în raporturi de serviciu cu funcționarul public ce vizează obținerea transferului o obligație de a aproba, necondiționat, această cerere.

Transferul fiind o modalitate și nu o obligație, în mod greșit prima instanță a obligat pârâta-recurentă să se manifeste în sensul dorit de reclamant, anulându-i practic voința de parte a unui raport de serviciu, cu atât mai mult cu cât refuzul de a consimți la transfer a fost justificat de consecințele negative pe care le-ar fi avut pentru instituția publică pârâtă plecarea funcționarului public.

Este tot atât de adevărat că nici funcționarul public nu este ținut de obligația absolută de a exercita funcția publică doar în cadrul unei anume instituții publice, dar, pentru cazul în care acesta dorește să înceteze raportul de serviciu, el are la dispoziție alte modalități, respectiv cele menționate la art. 84 din Legea nr. 188/1999, nici o persoană și nici instanța neputându-se substitui vreunui din părțile în raportul de serviciu și dispune măsuri în contra voinței acestora.

Ca atare, constatând că s-a făcut o greșită aplicare a legii, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, recursul pârâtei urmează a fi admis, în sensul modificării în parte a hotărârii atacate.

În fond, constatând că nici o dispoziție legală nu recunoaște dreptul funcționarului public de a cere ca instituția publică cu care se află în raporturi de serviciu să-și dea acordul, necondiționat și oricând, la cererea de transfer și că, în lipsa unui drept legal recunoscut și a unei obligații exprese pentru debitorul obligației, instanța nu se poate substitui voinței nici uneia din părțile raportului de serviciu, anulând voința uneia sau alteia din părți, în condițiile în care refuzul nu apare ca fiind discreționar, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă.

3. Drepturi salariale cuvenite funcționarilor publici. Termenul și procedura de atacare a nivelului de salarizare

Actul administrativ de stabilire a salariului funcționarului public poate fi contestat în termen de 30 de zile de la data comunicării actului de autoritate, la organul emitent.

Necerând și neobținând desființarea actului administrativ de autoritate, prin care instituția publică i-a stabilit elementele salarizării și cuantumul acestora, reclamantul nu poate solicita obligarea angajatorului la stabilirea pentru viitor a unei grile de salarizare diferite.

Decizia nr. 608/C.A./15 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 159/CA din 11 iunie 2007, Tribunalul Vaslui a admis în parte acțiunea reclamantei Z.L. împotriva S.P.C.E.P.-Vaslui, a modificat dispoziția nr. 19/2006, stabilind că drepturile salariale se cuvin reclamantei conform Anexei III lit. „b” din O.G. nr. 92/2004, constatând că reclamantei i se cuvine o diferență de 1.775 lei, pentru perioada octombrie 2005 și până în luna februarie 2007, obligând pârâta să plătească această sumă, precum și suma de 1.350 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamanta a solicitat modificarea actului administrativ de stabilire a salarizării, considerând că aceasta trebuie făcută conform Anexei III la O.U.G. nr. 92/2004, precum și acordarea diferenței convenite pe perioada 01 octombrie 2005 și până în prezent, precum și plata premiilor pretins convenite pentru perioada ianuarie-iunie 2005, cerere la care a renunțat pe parcursul judecății.

Prima instanță a mai reținut că, prin dispoziția nr. 19 din 18 ianuarie 2006, S.P.C.E.P. Vaslui a dispus ca salarizarea reclamantei să nu se mai facă conform deciziei de încadrare nr. 5/01.04.2004, ci potrivit Anexei IV din O.U.G. nr. 92/2004, act ce nu s-a dovedit a fi fost comunicat funcționarului public vizat, fapt pentru care s-a considerat că nu s-a făcut vreo comunicare și că, într-o atare situație, contestația a fost depusă în termenul legal de 6 luni prevăzut de Legea contenciosului administrativ, reclamanta uzând de procedura prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și art. 31 din O.U.G. nr. 92/2004.

Raportându-se la dispozițiile art. 78 alin. 4 din Legea nr. 188/1999, precum și la prevederile art. 8 din H.G. nr. 2104/2004, tribunalul a apreciat că salarizarea reclamantei trebuie să se facă conform Anexei III din O.U.G. nr. 92/2004 și că fără temei s-a dispus ca salarizarea câștigată să fie redusă, conform Anexei IV a aceluiași act normativ, măsură apreciată nelegală și discriminatorie, ce justifică admiterea acțiunii.

Curtea constată că cererea formulată de pârâta-recurentă este întemeiată, sens în care reține următoarele:

Reclamanta-intimată Z.L. are statut de funcționar public, regimul său juridic fiind guvernat de dispozițiile Legii nr. 188/1999.

Este necontestat că, începând cu data e 01 ianuarie 2005, reclamanta a fost transferată de la Consiliul Județean Vaslui la Serviciul public comunitar județean de evidență a persoanelor Vaslui și că, prin dispoziția nr. 6 din 12 ianuarie 2005, aceasta a fost numită pe funcția e referent clasa III, gradul profesional superior, treapta I de salarizare, prin dispoziția nr. 5 din 01 aprilie 2005, Z.L. fiind transferată efectiv la instituția publică pârâtă.

Ulterior perfectării transferului, S.P.C.E.P.- Vaslui, cu care reclamanta se află în raporturi de serviciu, a emis în aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 92/2004, dispoziția nr. 40 din 03 octombrie 2005, prin care reclamantei Z.L. i-a fost stabilită salarizarea corespunzătoare funcției de referent, clasa III superior, măsură apreciată de reclamantă ca nelegală, având în vedere că, prin chiar petitul acțiunii, afirmă că: „Din luna octombrie (2005) drepturile mele salariale au fost reduse semnificativ ca urmare a faptului că am fost salarizată potrivit Anexei IV și nu potrivit Anexei III”.

Rezultă astfel că pretinsa modificare a salarizării, în sens negativ, a fost dispusă prin dispoziția nr. 40 din 03 octombrie 2005 și nu prin dispoziția nr. 19 din 18.01.2006, cum s-a reținut de prima instanță, dispoziție care nu face altceva decât să păstreze vechiul nivel de încadrare, actualizând doar drepturile salariale potrivit prevederilor O.G. nr. 2/2006 referitoare la reglementarea drepturilor salariale ale funcționarilor publici pentru anul 2006.

În mod justificat prima instanță a reținut că reclamantei nu i s-a comunicat, în mod direct și nemijlocit, nici dispoziția nr. 40 din 03 octombrie 2005 și nici dispoziția nr. 19 din 18 ianuarie 2006, astfel că, cu deplin temei, s-a considerat că excepția tardivității este nefondată, atâta timp cât reclamantei nu i-a fost înmănată, sub luare de semnătură, nici unul din actele menționate, singura modalitate de comunicare ce poate fi acceptată ca valabilă, răspunsul dat reclamantei prin adresa nr. 1024 din 11 ianuarie 2006 neavând valoarea unei comunicări efective a actului de autoritate, astfel că, sub acest aspect, corect s-a reținut că acțiunea reclamantei trebuie considerată a fi introdusă în termenul legal de 30 de zile.

Ceea ce nu a observat însă prima instanță este faptul că sesizarea instanței s-a făcut cu neobservarea dispozițiilor art. 30 din O.U.G. nr. 92/2004, deoarece, odată actele comunicate, împreună cu întâmpinarea depusă la termenul din 04 decembrie 2006, funcționarul public nemulțumit de modul în care i-au fost stabilite drepturile salariale era în drept să facă plângere la

ordonatorul de credite, în speță la Consiliul Județean Vaslui, urmând ca numai după soluționarea contestației, în condițiile arătate la alin. 3, și împotriva măsurilor dispuse printr-un act de autoritate, persoana în cauză să se adreseze instanței judecătorești competente, solicitând desființarea atât a actului de stabilire a salariului, cât și a actului de soluționare a contestației, funcționarul public neavând, în această materie, deschisă calea unei acțiuni directe și imediate în justiție.

Ori, în cauza de față, reclamanta nu numai că nu a solicitat în mod explicit desființarea sau modificarea dispoziției nr. 40/03.10.2005 și a dispoziției nr. 19/18.01.2006, dar a omis și să parcurgă procedura specială prevăzută de legiuitor, prevederile art. 30 din O.U.G. nr. 92/2004 reprezentând norme imperative, speciale, de neînlăturat, care fac lipsit de eficiență demersul făcut de reclamantă prin cererea adresată conducerii S.P.C.J.E.P. Vaslui la data de 19 decembrie 2005.

Necerând și neobținând desființarea actului administrativ de autoritate prin care instituția publică pârâtă i-a stabilit elementele salarizării și cuantumul acestora, reclamanta nu era în drept să solicite obligarea pârâtei de a proceda la stabilirea drepturilor salariale potrivit Anexei III la O.U.G. nr. 92/2004, pentru viitor, întrucât soluționarea unei astfel de cereri presupune ca instanța să se substituie în drepturile uneia din părțile în raportul de serviciu, fără a se fi cercetat legalitatea actului prin care raportul obligațional a luat naștere.

4. Anulare fișă individuală de evaluare profesională funcționar public. Condiții de admisibilitate

Nerespectarea de evaluator a procedurii prevăzute de O.M.A.I. nr. 300/2004, constând în realizarea interviului, întocmirea notei-raport asupra contestației funcționarului public, întocmite de comisia special constituită și consemnarea verificărilor efectuate cu ocazia soluționării contestației, lipsa comunicării rezultatului contestației sub luare de semnătură, sunt de natură a conduce la anularea fișei de evaluare.

Decizia nr. 609/C.A./15 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 1039/E din 11 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Iași, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive invocată pârâtul M.A.I. și, în consecință, se respinge ca fiind introdusă

împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă acțiunea formulată de reclamantul C.C.V. în contradictoriu cu pârâțul M.A.I., cu sediul în București, Piața R. nr. 1A, sect. 1.

A fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamantul C.C.V., domiciliat în Pașcani, str. C.V. nr. 10, bl. D11, Se. A, et. 2, ap. 7, în contradictoriu cu pârâțul I.P.J.-Iași, cu sediul în Iași, str. M.C. nr. 6.

S-a dispus anularea fișei de evaluare profesională a reclamantului întocmită pentru perioada 01.12.2005 - 01.12.2006 și obligă pârâțul IPJ Iași la evaluarea activității reclamantului pentru această perioadă cu respectarea procedurii prevăzute de Ordinul MAI nr. 300/21.06.2004.

Au fost respinse capetele de cerere vizând obligarea pârâțului IPJ Iași la evaluare pe baza rezultatelor foarte bune ale compartimentelor în care a lucrat reclamantul, precum și suspendarea actelor administrative atacate.

A fost obligat pârâțul IPJ Iași la plata către reclamantul C.C.V. a sumei de 1190,3 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut că la data de 13 ianuarie 2007 s-a întocmit de către șeful Biroului Poliției Rurale Pașcani fișa de evaluare a activității profesionale a reclamantului cms. de poliție C.C.V. pentru perioada 1.12.2005 - 1.12.2006 f. 5 din dosar), reclamantul primind calificativul „satisfăcător”. Calificativul a fost aprobat de șeful ierarhic al șefului nemijlocit al reclamantului, șeful Poliției mun. Pașcani la 15.01.2007.

La aceeași dată, 15.01.2007, reclamantul a contestat evaluarea, apreciind că a fost evaluat în mod greșit cu acest calificativ, neavându-se în vedere rezultatele activității sale în cadrul BPR Pașcani din perioada 1.12.2005 - 1.10.2006. Contestația reclamantului a fost soluționată tot la 15.01.2007 de către o comisie a I.P.J. Iași, care a respins-o, menținând calificativul „satisfăcător”, cu motivarea că reclamantul nu a soluționat nici un dosar cu autor necunoscut, nu a aplicat nici o sancțiune contravențională, a fost sancționat disciplinar, deși abaterile au fost la limita infracțiunii, s-a complăcut într-o mediocritate absolută. Șeful IPJ Iași a aprobat la 15.01.2007 evaluarea în urma soluționării contestației.

La finalizarea acestei proceduri interne, la data de 01.02.2007 reclamantul a sesizat instanța de contencios administrativ, contestând rezultatul evaluării activității sale profesionale din perioada 1.12.2005 - 1.12.2006, în contradictoriu atât cu pârâțul IPJ Iași, cât și cu pârâțul M.A.I..

S-a constatat că excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâțul M.A.I. este întemeiată, acesta neavând atribuții în ce privește evaluarea

profesională a reclamantului. Nu există identitate între persoana pârâtului M.A.I. și cel despre care se pretinde că este obligat în raportul juridic dedus judecării. În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 137 C. proc. civ., instanța urmează a admite excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului M.A.I. și a respinge pentru acest considerent acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâtul M.A.I.

Referitor excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâtul I.P.J. Iași, instanța reține că este neîntemeiată, întrucât dispozițiile Legii nr. 360/2002 privind statutul polițistului se completează cu cele ale Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici (art. 78 alin. 1 din L. nr. 360/2002), or rezultatele evaluării activității profesionale ale funcționarilor publici se contestă în fața instanței de contencios administrativ. În condițiile în care Legea nr. 360/2002 nu prevede o altă cale de atac, în fața unei alte instanțe, pentru respectarea dreptului de acces la instanță garantat de art. 6 din CEDO, se vor aplica dispozițiile Legii nr. 188/1999, fișele de evaluare a activității profesionale a polițiștilor putând fi contestate în contencios administrativ. Acțiunea reclamantului nu este inadmisibilă nici pentru că unul dintre capetele de cerere consta în obligarea pârâților să evalueze activitatea profesională a reclamantului în raport cu rezultatele foarte bune ale compartimentelor în care a lucrat, instanța urmând a aprecia dacă un asemenea capăt de cerere este întemeiat ori nu.

Pe fondul cauzei s-a constatat că reclamantul a fost evaluat cu calificativul „satisfăcător” de șeful BPR Pașcani pentru activitatea desfășurată în întreaga perioadă 1.12.2005 -1.12.2006, deși începând cu 1.10.2006 reclamantul a fost transferat la Secția Regională de Poliție Transporturi Iași. Așadar, pentru perioada 1.10.2006 -1.12.2006 șeful B.P.R. Pașcani și șeful Poliției mun. Pașcani cel ce a confirmat evaluarea nu puteau să se pronunțe cu privire la activitatea profesională a reclamantului.

S-a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 78 alin. 2 din Ordinul MAI nr. 300/21.06.2004, în cadrul activităților de evaluare șeful nemijlocit va desfășura interviul de evaluare a performanței profesionale individuale și conduitei celui evaluat. Or, la dosar, deși i s-a pus în vedere pârâtului IPJ Iași să depună toată documentația ce a stat la baza întocmirii raportului de evaluare, nu se află dovada realizării interviului.

Potrivit dispozițiilor art. 90 din Ordinul MAI nr. 300/2004, reclamantul avea dreptul de a contesta, în termen de 5 zile de la luarea la cunoștință, rezultatele evaluării și calificativul acordat, drept pe care l-a valorificat la 15.01.2007 (f. 7-9 din dosar). Contestația urma a fi cercetată de o comisie

formată dintr-un număr impar de membri, rezultatul cercetării fiind consemnat într-o notă-raport care, împreună cu documentele de verificare și fișa de evaluare, să fie prezentate șefului cu drept de soluționare. La dosarul cauzei nu s-a depus de către pârâțul IPJ lași nota-raport sus-menționată, ci doar s-a consemnat rezultatul cercetării în fișa de evaluare, sub semnătura șefului comisiei, cms. S.I. (rezultatul contestației nu se regăsește în fișa depusă de reclamant la dosar, ci doar în cea înaintată de IPJ lași ca și document clasificat, fișă ce nu se găsește la dosar, fiind studiată în camera de consiliu). Nota-raport a întregii comisii trebuia să evidențieze și documentele supuse verificării, pe baza cărora s-a stabilit menținerea calificativului „satisfăcător”. Contestația a fost respinsă chiar în ziua formulării ei, 15.01.2007, dată la care chiar și șeful IPJ lași a aprobat evaluarea în urma contestației, așadar nu s-a făcut o cercetare efectivă, în sensul prevederilor Ordinului nr. 300/2004, pe baza analizei unor documente oficiale vizând activitatea reclamantului în perioada supusă evaluării, ci doar una formală.

S-a reținut că pârâțul I.P.J. lași nu i-a comunicat reclamantului, sub semnătură, astfel cum impun dispozițiile art. 90 alin. 5 din Ordinul MAI nr. 300/2004, rezultatul contestației, nefiind făcută nici o dovadă în acest sens.

Soluția tribunalului a fost menținută în recursul promovat de pârâtă, în recurs nefiind administrate probe de natură a schimba convingerea instanței privitor la încălcarea procedurii prevăzute de O.M.A.I. nr. 300/2004.

5. Competența materială a instanțelor funcție de organul administrativ emitent al actelor ce fac obiectul cauzei

Capătul din cererea reclamantului având ca obiect anularea unui act administrativ de autoritate emis de un organ administrativ local este de competența tribunalului de la domiciliul reclamantului.

Având în vedere că soluția în acest capăt de cerere depindea de modul de soluționare a capătului din acțiunea formulată în contradictoriu cu organul administrativ central, corect s-a procedat la disjungerea celor două capete, cu suspendarea soluționării capătului de acțiune ce revenea în competența tribunalului, până la soluționarea irevocabilă a celui aflat în competența curții de apel, conform art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Tribunalul Iași, prin sentința civilă nr. 1020/E/04.05.2007, a admis excepția necompetenței materiale a tribunalului invocată de pârâțul și chematul în garanție, Administrația Națională a Penitenciarelor, și de reclamantul M.C.N., cu domiciliul în Iași, str. S. nr. 5, jud. Iași, a declinat competența de soluționare a cererii formulate de reclamantul M.C.N., în contradictoriu cu pârâțul Administrația Națională a Penitenciarelor, cu sediul în București, str. M.Gh. nr. 47, sect. 2 în favoarea Curții de Apel Iași, Secția de Contencios Administrativ, apoi a dispus judecata cererii formulate de reclamant în contradictoriu cu pârâțul Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași, pe care o reținut-o spre soluționare.

În baza dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, a dispus suspendarea judecării celei din urmă cereri până la soluționarea irevocabilă a cererii având ca obiect anularea deciziei nr.437/29.08.2006 a Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași la nr. 1312/ 99/2007, reclamantul M.C.M. i-a chemat în judecată pe pârâții Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași și Administrația Națională a Penitenciarelor, solicitând anularea deciziei nr. 27/ 30.08. 2006 a Directorului Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași, și a deciziei nr. 437/29.08.2006 a Directorului Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum și repunerea sa, cu data de 01.08.2006, în funcția de subofițer operativ principal I și plata diferențelor salariale aferente acestui post.

În ședința publică din data de 06.04.2007, reprezentantul reclamantului a precizat că cererea a fost depusă la Tribunalul Iași din eroare și nu la Curtea de Apel Iași, având în vedere că actul atacat este emis de o autoritate publică centrală, invocând excepția necompetenței materiale a tribunalului.

Procedând la soluționarea cu prioritate a acestei excepții procesuale peremptorii, conform dispozițiilor art. 137 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța a considerat că, în raport de prevederile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/ 2004, competența materială de soluționare a cererii reclamantului de anulare a deciziei nr. 437/ 29.08.2006 a Administrației Naționale a Penitenciarelor, ce reprezintă un act administrativ emis de o autoritate publică centrală, este de competența curții de apel.

În ce privește cererea reclamantului de anulare a deciziei nr. 27/ 30.08.2006, a Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași, tribunalul a

reținut-o spre soluționare apreciind că se află în prezența unui act administrativ emis de o autoritate publică locală.

Având în vedere că măsura de schimbare a postului reclamantului, cu consecința aplicării unei noi grile de salarizare, a fost luată prin decizia nr. 27/2006 a Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași, instanța a considerat că aceste cereri accesorii sunt tot de competența materială a tribunalului.

Având în vedere că există o strânsă legătură între cele două acte administrative a căror anulare s-a solicitat, dezlegarea cererilor reținute ca fiind de competența materială a tribunalului depinzând de soluția ce urmează a fi dată cererii de anulare a deciziei nr. 437/2006 a Administrației Naționale a Penitenciarelor, instanța a apreciat că se impune suspendarea judecării cererilor menționate mai întâi, până la soluționarea irevocabilă a celei din urmă cereri, în conformitate cu prevederile art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Recursul reclamantului a fost respins ca nefundat, sens în care s-au reținut următoarele:

În ceea ce privește primul motiv de recurs, Curtea reține că cererea de chemare în judecată determină o dată cu introducerea ei efecte juridice importante pe planul dreptului procesual.

Unul dintre efectele introducerii cererii de chemare în judecată constă în învestirea instanței cu judecarea pricinii la care se referă, instanța fiind obligată, potrivit dispozițiilor art. 3 din Codul civil, să o soluționeze, sub sancțiunea urmării pentru denegare de dreptate. Din această perspectivă, se constată că după introducerea cererii de chemare în judecată, chiar din eroare la o altă instanță decât cea la care ar fi dorit reclamantul, instanța astfel învestită are îndatorirea de a o soluționa în cadrul procesual astfel rezultat, făcând aplicarea dispozițiilor legale procesuale în funcție de particularitățile cauzei.

Așa fiind, se constată că nu are nici o importanță dacă în antetul cererii de chemare în judecată s-a trecut denumirea Curții de Apel Iași ori dacă la sfârșitul cererii s-a inserat formula „Domnului Președinte al Curții de Apel Iași”. Relevantă este în această situație doar împrejurarea că cererea de chemare în judecată a fost introdusă la o anumită instanță, iar reclamantul nu mai are posibilitatea de a reveni asupra opțiunii sale. Instanța de judecată are însă îndatorirea de a verifica dacă din punct de vedere material are competența de a soluționa cererea de chemare în judecată, cu toate consecințele care decurg din

această verificare.

În acest context se observă că prima instanță a aplicat corect în speță dispozițiile legale care reglementează competența materială a tribunalelor și a curților de apel.

Potrivit prevederilor art. 10 din Legea nr. 554/2004, litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora de până la 500.000 de lei se soluționează în fond de către tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora mai mari de 500.000 de lei se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.

În aceste condiții, esențială pentru determinarea instanței de contencios administrativ competentă să soluționeze un litigiu concret este calitatea de autoritate publică locală sau centrală care a emis sau încheiat actul administrativ atacat, care nu a răspuns solicitantului în termenul legal sau care a refuzat nejustificat să rezolve o cerere referitoare la un drept sau un interes legitim.

În cauză, acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamant are ca obiect, printre altele, așa cum se va arăta mai jos, anularea unui act emis de directorul Administrației Naționale a Penitenciarelor, autoritate publică centrală, precum și a unui act emis de directorul Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași, autoritate publică locală.

Având în vedere dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004, instanța de recurs consideră că judicios s-a constatat de către prima instanță că îi revine Curții de Apel Iași competența de soluționare a capătului de cerere referitor la decizia emisă de directorul Administrației Naționale a Penitenciarelor, iar celelalte capete de cerere Tribunalului Iași.

Referitor la al doilea motiv de recurs, Curtea constată că, într-adevăr, art. 244 indice 1 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede că asupra suspendării judecării procesului instanța se va pronunța prin încheiere, însă tot atât de adevărat este că instanța, în baza dispozițiilor art. 158 din Codul de procedură civilă, pronunță o hotărâre (sentință sau decizie, după caz) atunci când declară că nu are competența materială de a soluționa cauza.

În speță, fiindcă în sentința atacată se află și dispoziția de declinare a competenței de soluționare a cererii formulate în contradictoriu cu pârâta

Administrația Națională a Penitenciarelor, just a procedat prima instanță pronunțând o sentință, nu o încheiere.

Cu privire la ultimul motiv de recurs, Curtea constată că include mai multe critici.

Instanța de recurs consideră că este neîntemeiată critica referitoare la calificarea cererii de chemare în judecată.

Tribunalul Iași a calificat exact cererea de chemare în judecată în raport cu temeiurile de fapt și de drept ce figurează în acțiune, dar și în raport cu exprimarea clară și precisă a reclamantului care, în prima pagină a cererii de chemare în judecată a indicat obiectul acțiunii: „formulez CONTESTAȚIE împotriva Deciziei nr. 27/30.08.2006 a Directorului Penitenciarului cu Regim de Maximă Siguranță Iași – comunicată în nov. 2006 și a Deciziei nr. 437/29.08.2006 a Directorului Administrației Naționale a Penitenciarelor”.

În ceea ce privește susținerea reclamantului referitoare la solicitarea sa, înglobată în cererea de chemare în judecată, privind constatarea inaplicabilității deciziei nr. 437/29.08.2006, Curtea consideră că termenii folosiți de reclamant permit calificarea cererii ca fiind una de anulare a actului indicat mai sus. Această concluzie are la bază dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004 care statuează că obiectul acțiunii în contencios administrativ constă în anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, în reparații pentru daune morale. În concordanță cu dispozițiile legale referitoare la obiectul acțiunii sunt și soluțiile pare instanța le poate da acesteia, în conformitate cu prevederile art. 18 din Legea nr. 554/2004: anularea actului administrativ în tot sau în parte, obligarea autorității publice să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.

În speță, aprecierea instanței de judecată referitoare la caracterizarea cererii de chemare în judecată nu poate fi considerată o încălcare a principiului disponibilității. Tribunalul, constatând că reclamantul se află într-o eroare de terminologie juridică, a ținut seama de natura dreptului și a scopului urmărit prin exercitarea acțiunii, fără a modifica prin aceasta obiectul real al cererii.

Având în vedere că, după cum s-a indicat mai sus, competența materială de soluționare a capetelor de cerere ale acțiunii reclamantului privind deciziile nr. 437/29.08.2006 și nr. 27/30.08.2006 este dată în competența a două instanțe de grad diferit, Curtea, ținând seama de prevederile art. 165 din Codul de procedură civilă, consideră legală și temeinică soluția primei instanțe de disjungere a capătului de cerere referitor la anularea deciziei emise de

directorul Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Având în vedere că din înscrisurile aflate la dosarul cauzei reiese că decizia nr. 27/30.08.2007 de numire a reclamantului într-o altă funcție a fost emisă în baza deciziei nr. 437/29.08.2006 a directorului Administrației Naționale a Penitenciarelor, Curtea consideră că just s-a constatat că dezlegarea cererilor reținute ca fiind de competența materială a Tribunalului Iași depinde de soluția ce urmează a fi dată cererii de anulare a deciziei nr.437/29.08.2006 a directorului Administrației Naționale a Penitenciarelor.

În consecință, instanța de recurs consideră că soluția de suspendare a judecării cauzei până la soluționarea cererii ca are ca obiect anularea deciziei nr. 437/ 29.08.2006 a directorului Administrației Naționale a Penitenciarelor nu contravine dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

6. Concesionarea terenurilor prin licitație publică. Atributul organului administrativ privind modalitatea licitației și a formei de concesionare. Refuzul de participare la licitație. Calitate procesuală activă

Refuzul expres al reclamantului de a participa la licitația pe parcele a unei suprafețe de teren, sub pretextul că dorește atribuirea întregii suprafețe prin negociere directă, nu îi dau dreptul de a contesta criteriile pentru atribuirea contractului de concesiune, nefiind parte în raporturile juridice născute ca urmare a aplicării prevederilor legale ce guvernează concesiunea.

Decizia nr. 614/C.A./15 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 789/13.04.2007, Tribunalul Iași a respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. A.S. S.R.L., cu sediul în Pașcani, str. M., nr. 17, județul Iași, în contradictoriu cu pârâții Primarul Primăriei comunei V.S. și Consiliul local al comunei V.S. județul Iași.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că la data de 28.02.2006, Consiliul local al comunei V.S., jud. Iași a aprobat prin Hotărârea nr. 9 concesionarea prin licitație publică a suprafeței de teren de 2,64 ha proprietatea privată a Primăriei comunei V.S., teren situat pe raza satului V.S. Totodată s-au stabilit și condițiile în care va avea loc concesionarea, respectiv

de a fi parcelat terenul, dacă vor fi solicitări în acest sens de către mai multe societăți comerciale, precum și expertizarea suprafeței de 2,64 ha teren, în vederea stabilirii prețului de la care va porni licitația în vederea concesiunii (fila 15 dosar).

Prin hotărârea nr.19/25.04.2006 Consiliul local și-a însușit raportul de expertiză tehnică de evaluare a terenului în suprafață de 2,64 ha (fila 14 dosar).

Ambele hotărâri au fost comunicate Prefecturii Județului Iași cu adresa nr. 1251/27.04.2006 și făcute cunoscute publicului, prin afișare la sediul Primăriei comunei V.S. (filele 15,16).

Despre organizarea licitației, Primăria comunei V.S. a înștiințat reclamanta cu adresa nr. 1159/14.04.2006 prin care îi face cunoscut și faptul că acea licitație are loc, conform HCL nr. 9/2006 (fila 52 dosar), aceasta deoarece, reclamanta deține pe terenul în cauză clădiri asupra cărora are titlu de proprietate.

S-au emis caietul de sarcini, precum și Regulament de desfășurare a licitației.

Din procesul-verbal înregistrat sub nr.1442/18.05.2006, încheiat de Comisia constituită în baza dispoziției nr. 460 din 12.05.2006, rezultă că s-au înscris mai multe persoane, astfel că s-a procedat la licitarea terenului pe parcele.

Reclamanta S.C. A.S. S.R.L. a precizat prin adresa nr. 206/15.05.2006 (adresă înregistrată sub nr. 1402/15.05. 2006 fila 53 dosar), că terenul în cauză i se cuvine, fiind proprietara construcțiilor și, deși s-a înscris la licitație, reprezentantul reclamantei a solicitat să se consemneze că dorește să liciteze întreaga suprafață, nu așa cum a fost parcelat terenul, oferind suma de 12,10 lei/mp după care a părăsit încăperea.

În urma licitației s-au încheiat două contracte de concesiune, respectiv cu S.C. G.C. S.R.L., S.C. A.M. S.R.L. (filele 41-48 dosar).

Prin acțiunea de față, reclamanta a contestat întreaga procedură de organizare a licitației privind concesiunea suprafeței de teren de 2,64 lei, teren pe care deține în proprietate 5 clădiri, nemulțumită că parcelarea respectivă nu are justificare, iar distribuirea celor 5 imobile, aflate în proprietatea sa, pe parcele diferite, face practic imposibilă exploatarea unitară a acestora.

A susținut, de asemenea, că atât hotărârile Consiliului local, cât și caietul de sarcini nu au prevăzut procedura organizării și desfășurării licitației.

Începând cu adoptarea hotărârilor de către Consiliul local comunicarea

Curtea de Apel Iași

---

acestora Prefecturii jud. Iași, aducerea acestora la cunoștința publică, informarea în mod direct a proprietarului clădirilor, expertizarea și solicitarea de către Primărie ca în componența Comisiei de predare a ofertelor să participe reprezentanți din partea DGFPJ Iași și a Consiliului Județean, elaborarea caietului de sarcini și a regulamentului de organizare, încheierea procesului-verbal din ziua desfășurării licitației, toate s-au făcut cu respectarea actelor normative incidente referitoare la concesiune, respectiv Legea nr. 218/ 1998 și HG nr. 216/1999, dar și în baza prerogativelor conferite de Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală.

S-a reținut de instanță că reclamanta nu a contestat nici Hotărârea C.L nr. 9/2006 și nici vreun act premergător organizării licitației în cazul în care ar fi fost nemulțumită.

De altfel, reclamantei i-a fost respectat dreptul de proprietate asupra clădirilor, în sensul că i-a fost asigurată suprafața necesară utilizării acestora, prin lăsarea în jurul fiecărei construcții a suprafeței de 1,5 m, precum și calea de acces de 3 m, așa cum rezultă din schițele întocmite (filele 22,23 dosar)

Reclamanta nu poate impune autorităților publice modalitatea de licitație, forma de concesiune, acestea fiind suverane în a stabili forma de concesiune și care să fie profitabilă comunității, iar nu reclamantei.

Curtea a constatat că hotărârea atacată este legală și temeinică, respingând recursul reclamantului la nefondat.

S-a reținut că prima instanță a administrat legal și a apreciat temeinic probele necesare aflării adevărului, făcând o justă interpretare și aplicare a dispozițiilor legale în materia examinată.

Prin Hotărârea nr.9/28.02.2006 (fila nr.17 din dosarul primei instanțe), necontestată de reclamantă, Consiliul Local al comunei V.S., din județul Iași, a aprobat concesiunea către persoane juridice, prin licitație publică, a suprafeței de 2,64 ha de teren proprietate privată a „Primăriei comunei V.S.”. Prin aceeași hotărâre s-a stabilit că în cazul în care se va solicita concesiunea terenului pe parcele, aceasta se va putea face prin parcelarea terenului în mai multe parcele, prevăzându-se și faptul că o persoană juridică nu poate participa la concesiunea a mai mult de o parcelă.

Reclamanta a fost informată despre organizarea licitației publice prin adresa nr. 1159/14.04.2006 a Primăriei comunei V.S. (fila 52). De asemenea, din anunțul de la fila nr.20 înregistrat la nr.1383/10.05.2006, rezultă că toți cei interesați au fost informați despre organizarea concesiunii prin licitație publică a suprafeței de teren de 2,64 ha, despre data până la care trebuia să se depună ofertele, precum și despre data selecției de oferte.

Având în vedere că la licitație s-au înscris și persoane care au solicitat ca licitarea terenului să se facă pe parcele, comisia constituită în baza dispoziției nr. 460/12.05.2006 a stabilit ca licitarea terenului să se facă în acest mod.

Deși a avut cunoștință de aceste aspecte, reclamanta, prin adresa nr. 206/15.05.2006 (nr.1402/15.05.2006) și-a exprimat opinia cu privire la concesionarea terenului, susținând că aceasta trebuie să se facă prin negociere directă. În aceeași zi, prin adresa nr.117/15.05.2006 (nr.1416/15.05.2006) a cerut Consiliului Local al comunei V.S. să îi concesioneze terenul prin negociere directă, adăugând că în cazul în care nu se acceptă negocierea directă, solicită înscrierea la licitația publică din data de 18.05.2006, pentru concesionarea întregii suprafețe de 2,64 ha de teren (fila 6 din dosarul primei instanțe).

Din procesul-verbal al ședinței de licitație din data de 18.05.2006, înregistrat la nr. 1442/18.05.2006 (filele 38-40 din dosarul primei instanțe), reiese că reprezentantul reclamantei a afirmat că „solicită întreaga suprafață și că nu dorește să liciteze pe parcele”, după care a părăsit încăperea.

Din aceste înscrieri rezultă că reclamanta, prin reprezentanții săi, și-a exprimat fără echivoc voința în sensul de a nu participa la licitația privind concesionarea pe parcele a terenului indicat mai sus și că dorește ca atribuirea concesiunii întregului teren să se facă prin negociere directă.

Potrivit dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 219/1998, în vigoare în perioada în care s-a desfășurat procedura de concesionare ce constituie obiectul cauzei de față, atribuirea concesiunii unui bun, a unei activități sau a unui serviciu public se realizează prin licitație publică, prin negociere directă sau dialog competitiv, conform prevederilor legii.

În conformitate cu prevederile art. 26 din Legea nr. 219/1998, procedura de negociere directă este aplicabilă în cazul în care licitația publică nu a condus la desemnarea unui câștigător.

Având în vedere că din contractele de la filele 41-48 din dosarul primei instanțe reiese că licitația publică a avut doi câștigători, instanța de recurs constată că nu era permisă aplicarea regulilor de atribuire a concesiunii terenului prin negociere directă, refuzul de a concesiona terenul prin negociere directă fiind justificat.

Având în vedere că reclamanta a optat să nu participe la procedura licitației publice a terenului parcelat, în condițiile în care i s-au pus la dispoziție informațiile referitoare la aplicarea procedurii licitației publice

pentru atribuirea contractului de concesiune, criteriile de selecție și de atribuire a contractelor fiind aplicate nediscriminatoriu, Curtea consideră că sunt nefondate criticile reclamantei referitoare la procedura de concesiune aleasă de autoritatea contractantă.

În condițiile în care reclamanta S.C. A.S. S.R.L. Pașcani nu și-a exprimat voința în sensul de a participa la procedura licitației publice pentru atribuirea concesiunii, Curtea consideră că reclamanta nu este parte în raporturile juridice născute ca urmare a aplicării prevederilor legale care guvernează concesiunea și, deci, nu are drepturi și nici obligații privind procedura de atribuire a concesiunii terenului în cauză.

În această situație, Curtea consideră că celelalte critici ale reclamantei recurente, altele decât cele privind refuzul autorității contractante de a concesiunea prin negociere directă, întreaga suprafață de teren, nu pot fi primite fiindcă se referă la activități privind procedura de concesiune prin licitație publică la care S.C. A.S. S.R.L. Pașcani nu a dorit să participe.

7. Anulare hotărâre Consiliu Județean de aprobare a cuantumului chiriei aferente spațiilor cu altă destinație decât cea de locuință și terenurile aflate în domeniul public de interes județean. Limitele de competență ale organului administrativ județean

Odată cu abrogarea H.G. nr.1228/1990 ce reglementează metodologia de stabilire a chiriilor pentru spațiile cu altă destinație decât cea de locuință, competența de a hotărî privitor la închirierea și concesiunea bunurilor proprietate publică a județului, revenea în exclusivitate organelor administrative județene, conform art. 91 alin. 4 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, cuantumul stabilit prin actul administrativ în litigiu fiind opozabil reclamantei, chiriașă într-un astfel de spațiu.

Decizia nr. 633/C.A./22 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 830/E/20.04.2007 a Tribunalului Iași, a fost respinsă acțiunea reclamantei S.C. „M.COM” S.R.L. Iași, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Județean Iași, având ca obiect anularea hotărârilor nr. 218/15.12.2006 și nr. 121/23.05.2006 emise de pârâtă.

A reținut instanța de fond că motivul invocat de reclamantă în susținerea cererii sale privind desființarea hotărârilor nr. 218/15.12.2005 și 121/23.05.2006 emise de Consiliul Județean Iași, îl constituie nerespectarea art. 21 din H.G. nr. 1229/90.

Prin Hotărârea nr. 218/15.12.2005 Consiliul Județean Iași a aprobat cuantumul tarifelor lunare de închiriere pe metru pătrat pentru spațiile cu altă destinație decât aceea de locuință și terenurile aflate în domeniul public de interes județean conform Anexei 1.

Tarifele ce fac obiectul alin. 1 se vor aplica conform zonării aprobate prin actele administrative ale autorităților publice locale, așa cum se prevede în Anexa 2.

De asemenea, art. 3 stabilește că „gruparea activităților în raport cu importanța și rentabilitatea economică se face conform Anexei 3, parte integrantă a hotărârii sus-numită.

În urma reclamațiilor unor societăți comerciale în vederea schimbării criteriilor de încadrare în grupele de activități și a tarifelor lunare de închiriere pe m.p. pentru spațiile cu altă destinație decât aceea de locuință și a terenurilor aflate în domeniul public de interes județean, Hotărârea Consiliului Județean nr. 218/2005 a fost modificată prin Hotărârea Consiliului Județean nr. 121/23.05.2006, conform anexei nr. 1, parte integrantă a hotărârii nr. 121/2006.

Curtea a respins recursul reclamantei ca fiind nefundat, pentru considerentele de mai jos.

Astfel, corect a reținut instanța de fond faptul că la data emiterii actelor administrative în litigiu, H.G. nr. 1228/1990 nu se mai afla în vigoare, fiind expres abrogată prin actele normative evocate chiar de recurentă, care de altfel pretinde că ar mai fi rămas în vigoare numai anexele 6 și 7 ce prevedeau doar o serie de formulare, iar nu cuantumurile chiriilor aferente acestor formulare.

Așa fiind, abrogând actul normativ ce instituie metodologia de stabilire a chiriilor spațiilor cu altă destinație decât de locuință, în condițiile în care dispozițiile art. 91 al. (4) lit. a) din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, cu modificările ulterioare, recunosc competența Consiliului Județean de a hotărî în ceea ce privește închirierea și concesionarea bunurilor proprietate publică a județului, rezultă că legiuitorul a lăsat la latitudinea organelor administrative județene stabilirea – prin negociere directă -, a cuantumului acestor chirii.

În speță recurenta avea perfectat contractul de închiriere nr. 4384/2001 privind spațiul de producție din str. M.C.B., nr. 20, la care intimata a perfectat actul adițional nr. 386/17.01.2006, nesemnăt însă de recurentă, întrucât nu era e acord cu criteriile de stabilire a nivelului chiriei prevăzut în H.C.J. nr. 218/2005, modificată prin H.C.J. nr. 121/2006.

Ori, atât timp cât legiuitorul nu a mai menținut un cadru legislativ care să oblige autoritățile administrative județene să adopte criterii obligatorii privind metodologia de încadrare a spațiilor închiriate, acestea având atribuții expres prevăzute prin legea specială (nr. 215/2001) privind închirierea și concesionarea imobilelor din domeniul public al județelor, rezultă că nu se poate reține susținerea recurentei privitor la existența unui vid legislativ în materie, corect intimata procedând ea însăși la stabilirea criteriilor după care urmau a fi calculate chiriile pe care era îndreptățită a le încasa, prin hotărârile în litigiu.

În măsura în care însă recurenta, urmare renegocierii anuale a chiriei, nu a fost în măsură a ajunge la un acord de voință cu locatorul-intimat, în noul context legislativ singura sa opțiune rămânea cea a renunțării la contractul de închiriere respectiv, din moment ce sintagma „în condițiile legii” implică de fapt cadrul legal stabilit de Consiliul Județean prin hotărârile în litigiu, și care exprimă în mod opozabil chiriașilor, voința sa luată în conformitate cu prerogativele recunoscute de Legea nr. 215/2001 privind criteriile de stabilire a chiriilor pentru spațiile cu altă destinație decât cea de locuință.

8. Anularea concursului de ocupare a funcției de secretar Club Vânătoare, organizat de D.J.V.P.S. Competența instanței

D.J.V.P.S. Vaslui, înființată potrivit O.G. nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, poate fi asimilată „autorității publice” în sensul legii contenciosului administrativ, doar în ipoteza în care acționează „în regim de putere publică” și „pentru satisfacerea unui interes public”. În speță, obiectul litigiului constituindu-l anularea unui concurs pentru ocuparea unui post de secretar, ce face parte din comitetul clubului de vânătoare, rezultă că în această ipostază pârâta a acționat doar ca subiect de drept privat, pentru selectarea membrilor organelor sale de conducere, competența de soluționare a cauzei revenind instanțelor de drept comun.

Prin sentința civilă nr. 152/CA/04.06.2007 a Tribunalului Vaslui, a fost respinsă cererea reclamantului C.V., în contradictoriu cu pârâta A.J.V.P.S. Vaslui, având ca obiect anularea concursului organizat la 19.09.2006 pentru ocuparea funcției de secretar la Clubul de vânătoare Bârlad, cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

A reținut instanța de fond că reclamantul C.V. a investit instanța cu o cerere prin care solicită anularea concursului organizat de A.J.V.P.S. pentru ocuparea funcției de secretar la Clubul de vânătoare Bârlad, ce aparține A.J.V.P.S. Vaslui.

Curtea a admis recursul pârâtului pentru considerentele de mai jos:

Astfel, eronat tribunalul, constituit în complet de litigii de muncă, a stabilit competența secției de contencios administrativ pentru soluționarea acțiunii reclamantului ce viza anularea unui concurs pentru ocuparea unui post de conducere, organizat de A.J.V.P.S. Vaslui, asociație ce se constituie, în condițiile art. 1 din statut ca „persoană juridică de drept privat, apolitică, fără scop lucrativ, cu patrimoniu propriu distinct și individual”.

Ori, dispozițiile art. 1 din legea contenciosului administrativ, definind „subiectele de sezină”; evocă persoanele vătămate „de către o autoritate publică”, care potrivit art. 2 lit. b) din aceeași lege, sunt definite ca fiind „orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public”.

Este real faptul că A.J.V.P.S. Vaslui, deși înființată potrivit O.G. nr. 26/2000 privind organizațiile și fundațiile, poate fi asimilată autorităților publice, în sensul legii contenciosului administrativ, însă doar în ipoteza în care aceasta acționează „în regim de putere publică”, și „pentru satisfacerea unui interes public”, astfel cum este acesta delimitat prin art. 3 și 4 din statutul asociației, respectiv atunci când acționează în sensul conservării biodiversității și protecției faunei de interes vânătoresc și piscicol, când încheie contracte de atribuire și gestionare a fondurilor de vânătoare și pescuit, când gestionează și eliberează, în condițiile legii, carnetele de membru și autorizațiile de vânătoare și pescuit sportiv, etc.

În speță însă, obiectul litigiului îl reprezintă anularea unui concurs

organizat de A.J.V.P.S. Vaslui, pentru ocuparea postului de secretar al Clubului de vânătoare Bârlad, secretar care potrivit art. 29 din statut, face parte din „comitetul clubului”, organism ce conduce activitatea acestuia „în intervalul dintre adunările generale” ale membrilor clubului.

Rezultă așadar, că în această ipostază intimata a acționat doar ca subiect de drept privat, pentru selectarea membrilor organelor sale de conducere, și în raport cu membrii proprii ai asociației, iar nu în regim de putere publică și în raport cu terțele persoane cu care interacționează în vederea satisfacerii interesului public asumat la momentul înființării sale, doar în această din urmă ipostază fiind întrunite condițiile prevăzute de art. 1 din legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, de natură a atrage competența și incidența normelor speciale ce guvernează materia contenciosului administrativ.

Curtea reține totodată că, acțiunea reclamantului a fost eronat înregistrată și pe rolul secției de litigii de muncă a Tribunalului Vaslui, nici reclamantul și nici persoana câștigătoare a concursului organizat de intimată, neafându-se în raporturi de muncă cu aceasta, pentru a putea fi atrasă competența acestei secții.

Astfel, prin chiar cererea introductivă la instanță, reclamantul invocă faptul că este „membru vânător al Asociației județene și al Clubului Bârlad și membru în comitetul Clubului Bârlad”, iar potrivit art. 16 din statutul A.J.V.P.S. Vaslui, al. (3): „Membrii consiliului asociației pot fi retribuiți cu o indemnizație fixă, stabilită anual de adunarea generală”, nepunându-se așadar pune problema existenței vreunui raport de muncă între asociație și consiliul acestuia, ca organ de conducere al persoanei juridice de drept privat.

Este de menționat, pentru identitate de acțiune, faptul că legiuitorul a prevăzut în mod expres competența judecătorei pentru litigiile decurgând din modificarea actelor constitutive ale asociațiilor și fundațiilor (cap. 4 din O.G. nr. 26/2000), ori primind contestațiile formulate împotriva hotărârilor adunării generale (art. 24 din același act normativ), tocmai în considerarea faptului că activitatea internă a acestor persoane juridice se circumscrie normelor dreptului comun.

Concluzionând, față de cele arătate în cele ce preced, Curtea va proceda la admiterea recursului promovat în cauză de reclamantul C.V., cu consecința casării sentinței civile nr. 152/CA/2007 pronunțată de secția contencios administrativ a Tribunalului Iași, ca fiind emisă de o instanță necompetentă material, raportul juridic dedus judecății neaparținând jurisdicției administrative ori de dreptul muncii, pentru ca soluționarea lui să

intre în competențele tribunalelor, astfel cum sunt prevăzute în art. 2 din Codul de procedură civilă.

Cum prevederile art. 1 alin. (1) din același cod stabilesc plenitudinea de competență în favoarea judecătorilor, Curtea va proceda la înaintarea dosarului Judecătoriei Vaslui în vederea rejudecării.

9. Excepție de nelegalitate a prevederilor din hotărârea Consiliului Județean Iași nr. 104/2006 în ce o privește pe Antibiotice S.A. Iași, având ca obiect recunoașterea beneficiului exonerării de la plata penalităților de întârziere, acordat prin art. 1 alin. 4 din O.U.G. nr. 37/2004. Condiții

Autonomia decizională și atributele conferite prin legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, nu pot conduce la ignorarea unor acte normative cu putere de lege, ce stabilesc procedura de acordare a scutirilor de la plata penalităților rezultate de la întârzierile în plata utilităților înregistrate de agenții economici, atât timp cât aceștia îndeplineau condițiile legale de acordare a scutirilor respective.

Decizia nr. 665/C.A./5 noiembrie 2007

Prin sentința civilă nr.837/E din 25 aprilie 2007, Tribunalul Iași, respingând excepția lipsei procedurii prealabile, invocată de R.A.J.A.C. Iași, a admis excepția de nelegalitate a hotărârii nr.104 din 23 mai 2006, emisă de Consiliul Județean Iași, excepția invocată de S.C. Antibiotice S.A. Iași în dosarul nr.10573/2006 al Judecătoriei Iași, în contradictoriu cu reclamanta R.A.J.A.C. Iași și Consiliul Județean Iași, în calitatea sa de emitent al actului administrativ menționat, dispunând înlăturarea opozabilității hotărârii nr.104/2006, față de SC Antibiotice SA Iași, ca efect al declarării ilegalității actului administrativ menționat în cauza dedusă judecării.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că SC Antibiotice SA Iași a cerut R.A.J.A.C. Iași, ca parte în contractul nr.425/2002, să i se recunoască beneficiul exonerării de la plata penalităților de întârziere, acordat prin art.1 alin.4 al O.U.G. nr.37/2004 și că această cerere nu a fost satisfăcută, furnizorul serviciilor de alimentare cu apă și canalizare invocând ca temei al refuzului său prevederile hotărârii nr.104/2006, adoptată de Consiliul Județean

Iași.

Reținând că este necontestat faptul îndeplinirii obligației de plată a sumelor curente și a celor restante, până la data de 30 iunie 2004, astfel cum rezultă din factura nr.7928904/30.06.2004, prima instanță a apreciat că, prin modul în care a fost rezolvată cererea beneficiarului serviciilor de alimentare cu apă și de canalizare, de către Consiliul Județean Iași, au fost înfrânte în mod nejustificat dispozițiile art.1 alin.4 din O.U.G. nr.37/2004, soluție ce nu concordă cu cea adoptată de furnizorul SC Distrigaz Nord SA, în executarea aceleiași prevederi legale menționate, care a dispus anularea penalităților în sumă de 2,2 miliarde lei, existente în evidența sa contabilă la data de 30 iunie 2004, astfel cum rezultă în mod explicit din adresa nr.4852/4.04.2005.

Considerând ca inexplicabilă acordarea de către Consiliul Județean Iași a unor scutiri de plata penalităților de întârziere altor persoane juridice, având statut de instituții publice, ce nu intrau în mod prioritar sub incidența dispozițiilor art.1 alin.4 din O.U.G. nr.37/2004, concomitent cu respingerea solicitărilor făcute de agenții economici, prima instanță a apreciat că prin această conduită s-a prejudiciat un interes legitim privat, prin excesul de putere manifestat prin hotărârea a cărei opozabilitate se solicită a fi înlăturată, fapt pentru care excepția de nelegalitate, invocată în condițiile art.4 din Legea nr.554/2004, a fost considerată a fi întemeiată și admisă ca atare.

Curtea a respins cererile de recurs formulate de R.A.J.A.C. Iași și Consiliul Județean Iași ca nefondate, sens în care reține următoarele:

Este necontestat faptul că între R.A.J.A.C. Iași și SC Antibiotice SA Iași s-a încheiat un contract, având ca obiect utilizarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare, că facturile emise în cursul anului 2003 au fost achitate cu întârziere, că beneficiarul nu mai înregistra, ca urmare a plății, restante la data de 30 iunie 2004, că, urmare îndeplinirii obligației de plată a prețului prestației, consumatorul a solicitat a i se acorda beneficiul anulării penalităților și majorărilor de întârziere, consacrat de art.1 alin.4 din O.U.G. nr.37/2004, și că, prin hotărârea nr.104 din 23 mai 2005, Consiliul Județean Iași a respins hotărârea nr.68/2005 a Consiliului de Administrație al R.A.J.A.C. Iași privind anularea penalităților și majorărilor de întârziere în sumă de 43.394.178.319 lei pentru un număr de patru persoane juridice, printre care se numără și SC Antibiotice SA Iași, act a cărui nelegalitate se solicită a fi constatată.

Este de asemenea necontestat faptul că, astfel cum rezultă din preambulul hotărârii nr.104/2006, acest act administrativ de autoritate a fost emis de Consiliul Județean în aplicarea dispozițiilor O.U.G. nr.37/2004,

soluția de respingere a hotărârii nr.68/2005 a Consiliului de Administrație al R.A.J.A.C. Iași nefiind precedată de arătarea motivelor pentru care aceasta a fost adoptată.

Ori, astfel cum a reținut și prima instanță, din cercetarea motivației ce a stat la baza adoptării O.U.G. nr.37/2004, rezultă fără echivoc și cu prisosință că acest act normativ, cu putere de lege, a fost adoptat „având în vedere necesitatea stringentă de reducere imediată a arieratelor, de aplicare imediată a măsurilor de restructurare în vederea redresării economice și financiare și de finalizare a procesului de privatizare a unor societăți din domeniul distribuției gazelor naturale și energiei electrice”.

Din motivația mai sus redată și ansamblul reglementărilor cuprinse în ordonanța de urgență adoptată, cu respectarea prevederilor constituționale, Curtea nu poate trage o altă concluzie decât aceea că sistemul instituit prin art.1 alin.4 din O.U.G. nr.37/2004, constând în anularea penalităților și majorărilor de întârziere, în schimbul plății integrale a contravalorii facturilor reprezentând obligații curente și restante pentru consumul de apă, până la 30 iunie 2004, nu a fost prevăzut a funcționa ca o schemă de ajutor de stat, în sensul dat acestei noțiuni de Legea nr.143/1999, ci ca un instrument menit a reduce arieratele și a asigura redresarea economică și financiară atât a furnizorilor de utilități, cât și a persoanelor juridice consumatoare.

Prin urmare, legiuitorul nu a urmărit crearea de beneficii și oferirea de avantaje unor agenți economici, ci realizarea unui interes general, vizând reducerea blocajului financiar și asanarea economiei naționale, interes care depășește cu mult interesul particular al SC Antibiotice SA Iași sau al furnizorului de servicii publice de alimentare cu apă.

Respingând hotărârea nr.68/2005 a Consiliului de Administrație al R.A.J.A.C. Iași, Consiliul Județean Iași nu a făcut altceva decât să ignore scopul și dispozițiile O.U.G. nr.37/2004, în condițiile în care, în sprijinul acestei soluții, nu se aduce nici cea mai sumară motivație, trimiterile care se fac în preambulul hotărârii la „procesul verbal al ședinței de plen din 23 mai 2006”, nefiind suficiente pentru a se aprecia asupra legalității măsurii de înlăturare a propunerii făcută, în baza și în executarea legii, de către R.A.J.A.C. Iași, în calitate de furnizor al serviciului public respectiv.

Consiliul Județean Iași nu numai că nu a făcut publice motivele pentru care a respins hotărârea organului de conducere al R.A.J.A.C. Iași, dar, astfel cum a reținut și prima instanță, a adoptat, după data de 23 mai 2006, o conduită diferențiată față de persoanele menționate la art.1 din hotărârea

nr.104/2006, ce au revendicat beneficiul prevederilor art.1 alin.4 din O.U.G. nr.37/2004, apărând ca inexplicabilă măsura admiterii ulterioare, prin hotărârea nr.186 din 25 iulie 2006, a plângerii formulate de S.C. „CET Iași” SA și anularea sumei de 295.117,25 lei reprezentând penalități de întârziere rezultate din neachitarea la scadență a facturilor emise de R.A.J.A.C. Iași.

Nereținând și nedovedind că SC Antibiotice SA Iași ar fi apărut, în cazul admiterii cererii adresate R.A.J.A.C. Iași, ca beneficiar al unui dublu ajutor de stat, Consiliul Județean Iași nu avea suportul legal necesar pentru a se opune la propunerea făcută de Consiliul de Administrație al R.A.J.A.C. Iași, în condițiile în care singurul în drept a se pronunța asupra legalității măsurii de anulare a penalităților de întârziere era Consiliul Concurenței și nu organul administrației publice locale.

Cerința pe care recurenții tind să o acrediteze, în sensul că SC Antibiotice SA Iași avea obligația de a obține, în prealabil, autorizația Consiliului Concurenței pentru operațiunea de anulare a penalităților și majorărilor de întârziere, este lipsită de suport legal întrucât, potrivit dispozițiilor art.15 din Legea nr.143/1999, republicată, intenția de a acorda un ajutor de stat se notifică Consiliului Concurenței de către furnizorul acestuia (în speță R.A.J.A.C. Iași), sau de către inițiatorul ajutorului de stat (în speță Guvernul României), procedură pe care de altfel recurențele au urmat-o în cazul măsurii adoptate prin hotărârea nr.186 din 25 iulie 2006, unde, la art.2, se menționează expres că „Măsura adoptată potrivit art.1 va fi raportată de către RAJAC Iași la Consiliul Concurenței”.

Invocarea autonomiei decizionale și a atributelor conferite prin Legea nr.215/2001 nu înseamnă că recurentul Consiliul Județean Iași poate lucra și decide cu ignorarea actelor normative cu putere de lege, general obligatorii pentru toți subiecții de drept de pe teritoriul României, opunând unor rațiuni de interes național „discuțiile ce au avut loc în ședința de plen din 23 mai 2006”, sau „nota comună a Direcției Economice și Direcției Juridice nr.680/174/2006”, măsura admiterii cererii de anulare a penalităților datorate de SC „CET Iași” SA și de a respinge cererea de anulare a penalităților datorate, printre alții, de SC Antibiotice SA Iași, în condițiile în care aceștia făcuseră dovada îndeplinirii obligației de plată a sumelor curente și a sumelor restante, până la data de 30 iunie 2004, neputând fi calificată altfel decât ca fiind una discreționară.

Această concluzie se impune cu atât mai mult cu cât, atunci când furnizorii de energie electrică, energie termică, apă și gaze naturale au urmat procedura prescrisă de art.13 alin.1 din O.U.G. nr.37/2004, Consiliul

Concurenței nu a avut obiecțiuni asupra legalității măsurii de anulare a penalităților pentru consumatorii care și-au achitat, în termenul legal, obligațiile curente și restante.

Însăși SC Antibiotice SA a beneficiat de o atare recunoaștere, prin adresa nr.4852 din 4 aprilie 2005, SC Distrigaz Nord SA – Sucursala Iași notificându-i că „urmare deciziei nr.56/24.03.2005 emisă de Consiliul Concurenței” s-a decis anularea penalităților în valoare de 2.022.546.242 lei, existente în evidența contabilă la data de 30.06.2004, în conformitate cu prevederile O.U.G. nr.37/2004, comunicându-i totodată că această măsură „nu reprezintă ajutor de stat în sensul art.2 din Legea nr.143/1999”, în mod justificat prima instanță întrebându-se care este rațiunea și suportul legal al adoptării de către Consiliul Județean Iași a unei alte conduite decât cea adoptată de alți furnizori, din categoria celor menționați în cuprinsul O.U.G. nr.37/2004, contrară interesului general și voinței legiuitorului.

10. Excepție de nelegalitate a unor dispoziții din hotărârile de consiliu local, prin care s-au instituit taxa de sprijinire a sportului de performanță și respectiv taxa pentru gestionarea câinilor fără stăpân. Condiții de admisibilitate

Instituirea unei taxe menite a acoperi cheltuielile decurgând din aplicarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân nu contravine dispozițiilor art. 139 din Constituție și Legii nr. 27/1999, Legii nr. 571/2003 și O.U.G. nr. 155/2001, având ca scop asigurarea sănătății și securității întregii comunități locale.

În ce privește „taxa pentru sprijinirea sportului de performanță” prin intermediul Clubului de Fotbal Poli Iași, ce desfășoară o activitate de natură comercială, a fost instituită cu depășirea sferei de aplicare a Legii nr. 29/1967 și a Legii nr. 69/2000, întrucât pretinsa promovare a imaginii comunității private – în speță a comunității economice – a avut loc prin folosirea forței publice cu care autoritatea administrativă locală era investită prin lege, prin intermediul unui vector desemnat de el însuși, în persoana Clubului de Fotbal Poli Iași, deși acesta era o persoană juridică de drept privat.

Prin sentința civilă nr. 504/E din 09 martie 2007, Tribunalul Iași admitând excepția nelegalității H.C.L. nr. 103/1998, H.C.L. nr. 368/2000, H.C.L. nr. 336/2001, H.C.L. nr. 13/2003, H.C.L. nr. 655/2003, H.C.L. nr. 566/2004, H.C.L. nr. 409/2005, H.C.L. nr. 443/2005 și H.C.L. nr. 173/11.04.2005, a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. „N.H. „B.C.” S.A. Iași, în contradictoriu cu pârâții Primarul Municipiului Iași și Consiliul Local Iași – Direcția Economică și Finanțe Publice Locale Iași, dispunând anularea dispoziției nr. 2097 din 30 iunie 2006, emisă de Primarul Municipiului Iași, precum și anularea parțială a raportului de inspecție fiscală nr. 46.880 din 04.05.2006 și a deciziei de impunere nr. 4687 din 04.05.2006, pentru suma de 350 lei reprezentând taxa pentru sprijinirea sportului de performanță, aferentă perioadei 2001-2005, și respectiv pentru suma de 4 lei reprezentând taxă câini comunitari, aferentă perioadei mai-decembrie 2005.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că excepția de nelegalitate a H.C.L. 103/15.06.1998, prin care s-a instituit taxa de sprijinire a sportului de performanță, a H.C.L. nr. 173/11.04.2005 prin care s-a instituit taxa pentru gestionarea câinilor fără stăpân, precum și a hotărârilor prin care taxele menționate au fost actualizate, este întemeiată considerând că impunerea unor obligații fiscale trebuie să se facă numai în condițiile legii, suport pe care actele administrative emise a apreciat că nu îl au, atâta timp cât nu se regăsesc nici în Legea nr. 27/1994 și nici în Codul fiscal, în condițiile în care O.U.G. nr. 45/2003 privind finanțele publice locale stabilește că taxele speciale se instituie și se utilizează integral doar pentru acoperirea cheltuielilor efectuate prin înființarea serviciilor publice locale, precum și pentru finanțarea cheltuielilor întreținere și funcționare a acestor servicii, încasându-se numai de la persoanele fizice și juridice care se folosesc de serviciile publice locale pentru care s-au instituit taxele respective.

Apreciind că taxele instituite prin H.C.L. nr. 103/1998 și H.C.L. nr. 173/2005 reprezintă o sursă extrabugetară și se înscriu în afara competenței stabilite prin actele normative speciale în materie de taxe și impozite, prima instanță a înlăturat susținerea pârâtei privitoare la inadmisibilitatea excepției, deoarece aceasta a fost invocată după intrarea în vigoare a Legii nr. 554/2004, iar actele cu privire la care excepția a fost invocată nu fac parte din categoria actelor administrative individuale, anulându-se, ca urmare a admiterii excepției de nelegalitate, actele administrative prin care, în sarcina reclamantei, au fost stabilite obligații fiscale suplimentare.

Curtea a admis cererea recurenților Primarul mun. Iași și Consiliul Local Iași ca fondată în partea referitoare la admiterea excepției de nelegalitate a H.C.L. nr. 173/2005, sens în care a reținut următoarele:

Este necontestat faptul că, conform dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 215/2001, în forma în vigoare la data adoptării actului administrativ de autoritate menționat, consiliul local este competent să înființeze servicii publice și să asigure condițiile materiale și financiare necesare bunei lor funcționări, acționând pentru creșterea calității vieții, menținerea ordinii și sănătății publice.

Este de asemenea necontestat că, prin O.U.G. nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, consiliile locale au fost obligate să înființeze servicii specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân și să amenajeze din fonduri proprii adăposturi pentru câinii fără stăpân și pentru cei care circulă liberi, fără însoțitor, în locuri publice.

Activitatea de ecarisaj a devenit astfel o problemă a întregii comunități, unitățile administrativ-teritoriale fiind chemate să gestioneze, din fonduri proprii, acest serviciu, ce se circumscrie sferei serviciilor de salubritate a localității, deci sferei serviciilor publice.

De serviciul de gestionare a câinilor fără stăpân, menit să asigure sănătatea și protecția tuturor persoanelor din cadrul unei comunități, beneficiază atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice cărora li se asigură astfel condiții propice pentru desfășurarea activității.

Instituirea unei taxe menită să acopere cheltuielile decurgând din aplicarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân nu contravine nici dispozițiilor art. 139 din Constituția României, revizuită și nici Legii nr. 27/1994, respectiv Legii nr. 571/2003, întrucât serviciul public menționat a fost înființat în baza și în executarea legii, respectiv a O.U.G. nr. 155/2001, iar taxa instituită prin H.C.L. nr. 173/2005 este destinată, astfel cum se arată la art. 3 al menționatului act normativ, „acoperirii costurilor de capturare, adăpostire, întreținere, sterilizare și eutanasiere (după caz), sub control a câinilor comunitari în municipiul Iași”.

Cum reclamanta își are sediul și își desfășoară activitatea în municipiul Iași, ea beneficiază, chiar și în mod indirect, de rezultatele activității desfășurate de organele administrației publice locale în acest domeniu și, urmare acestui fapt, ea trebuie să contribuie la susținerea serviciului public respectiv, având ca scop asigurarea sănătății și securității întregii comunități locale, din care face parte și reclamanta-intimată.

Ca atare, constatând că s-a făcut o greșită aplicare a legii, ignorându-se caracterul de serviciu public al activității de gestionare a câinilor fără stăpân și faptul că de acest serviciu beneficiază întreaga comunitate, inclusiv persoanele juridice cu statut de comerciant, precum și faptul că, pentru susținerea acestui serviciu public, Codul fiscal permite consiliilor locale să instituie taxe speciale, menite a acoperi cheltuielile de înființare și întreținere a serviciului public, Curtea, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, va admite recursul pârâților, în sensul că, modificând în parte hotărârea atacată, va respinge excepția de nelegalitate a H.C.L. nr. 173 din 11 aprilie 2005.

Urmare respingerii excepției de nelegalitate a actului administrativ normativ menționat și a constatării neachitării taxei instituite prin acest act de reglementare, Curtea, în fond, va respinge cererea de anulare a actelor administrativ-fiscale contestate, în partea referitoare la stabilirea în sarcina reclamantei a unei obligații fiscale suplimentare în cuantum de 4 lei, reprezentând contribuția ce revine tuturor persoanelor plătitoare de impozit, ce își au domiciliul sau sediul social pe raza Municipiului Iași, la acoperirea costurilor de capturare, adăpostire, întreținere, sterilizare și eutanasiere (după caz) sub control a câinilor comunitari de pe raza unității administrativ-teritoriale menționate.

În ceea ce privește criticile recurențelor referitoare la admiterea excepției de nelegalitate a H.C.L. nr. 103/1998 și la anularea actelor administrativ-fiscale emise în aplicarea acestui act administrativ, Curtea constată că acestea sunt nefondate, sens în care reține următoarele:

Din examinarea conținutului actului menționat rezultă că acesta a fost emis, astfel cum se precizează la art. 1 al H.C.L. nr. 103/1998, în scopul declarat de a promova imaginea comunității economice din Municipiul Iași prin intermediul Clubului de Fotbal Poli-Iași, stabilindu-se, pentru aceasta, ca taxa specială instituită să fie achitată de către toate societățile comerciale – prezumtive beneficiare ale acțiunii de promovare a imaginii lor de către un club de fotbal – lunar, la depunerea decontului T.V.A.

Actul prin care, lucrând în regim de putere publică, Consiliul Local Iași a instituit „taxa pentru sprijinirea sportului de performanță”, este un act administrativ cu caracter normativ, întrucât prin intermediul său se stabilesc norme general obligatorii, ce privesc pe toate persoanele juridice menționate la art. 2, impunându-li-se plata lunară a unei taxe, efectul H.C.L. nr. 103/1998 neconsumându-se astfel prin și la data emiterii acestei hotărâri, așa cum se întâmplă în cazul actelor administrative cu caracter individual, ci perpetuându-se și în prezent.

Fiind un act administrativ cu caracter normativ, el poate fi atac oricând, conform art. 11 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, fie pe calea excepției de nelegalitate prevăzută de art. 4 din legea citată, fie pe cale directă, legea necondiționând însă dreptul de a invoca, în orice cauză, excepția de nelegalitate de promovare a acțiunii în anulare, fiind la latitudinea persoanei ce se consideră vătămată prin acel act administrativ să aleagă calea legală pe care o consideră potrivită pentru apărarea dreptului său.

Ori, în cauza de față, raportat la însuși conținutul normei contestate, nu se putea trage o altă concluzie decât aceea că, plecându-se de la o obligație legală de sprijinire a sportului pentru toți și a sportului de performanță și de a se asigura condițiile organizatorice și materiale necesare practicării educației fizice și a sportului în comunitatea locală, Consiliul Local Iași s-a implicat într-o acțiune ce depășește sfera Legii nr. 29/1967 și a Legii nr. 69/2000, pe care le invocă în motivele de recurs, asigurând, prin folosirea forței publice cu care este investit, o pretinsă promovare a imaginii unei comunități private, în speță a comunității economice, prin intermediul unui vector pe care l-a desemnat el însuși, în mod unilateral, în persoana Clubului de Fotbal Poli Iași, care este o persoană juridică de drept privat.

Susținerea educației fizice și sportului, ca activități de interes național, demers obligatoriu pentru administrația locală, putea fi asimilată unui serviciu public numai în măsura în care această activitate ar fi fost organizată și ar fi funcționat în interesul – perceptibil – al întregii comunități locale și nu doar în beneficiul unui segment restrâns, ales în mod voluntar, în condițiile în care beneficiarul taxelor colectate de la societățile comerciale este organizat el însuși ca societate pe acțiuni, conform Legii nr. 69/2000, fără să fi fost însă declarată de utilitate publică.

Dacă recurenții erau interesați să „promoveze imaginea comunității economice din Municipiul Iași”, prin intermediul unei entități sportive, respectiv a Clubului de Fotbal Poli-Iași, existau și alte modalități de susținere a sportului de performanță decât aceea de a majora și așa recunoscute ca excesive obligațiile fiscale pe care agenții economici trebuie să le achite la bugetul de stat și bugetul local.

Dreptul de a institui taxe speciale, recunoscut prin Legea nr. 27/1994 și Legea nr. 571/2003, nu putea fi exercitat decât în măsura în care aceste taxe sunt destinate satisfacerii unor nevoi reale și stringente ale comunității locale.

Această cerință, astfel cum a reținut și prima instanță, nu poate fi considerată îndeplinită de H.C.L. nr. 103/1998, din moment ce, sub pretextul

promovării imaginii comunității economice locale, s-a apelat, în regim de autoritate publică, la susținerea cu precădere a unui club sportiv, ce desfășoară o activitate de natură comercială, fără ca beneficiarii pretensei acțiuni de promovare să fi consimțit la această acțiune și să își fi dat acordul ca imaginea lor să fie promovată de Clubul de Fotbal Poli-Iași, implicarea autorităților locale în susținerea acestuia neputând justifica angajarea unei întregi comunități private în această acțiune și mai ales instituirea de noi obligații fiscale pentru societățile comerciale, dincolo de ceea ce legislația referitoare la sponsorizări o permite.

Ca atare, atât timp cât susținerea financiară a Clubului de Fotbal Poli-Iași nu poate fi considerată ca fiind o nevoie reală și stringentă a locuitorilor unității administrativ-teritoriale și a comunității economice a cărei imagine se pretinde că o promovează, fără acceptul acesteia, impunerea de obligații fiscale pentru atingerea acestui scop apare ca fiind excesivă, în mod justificat prima instanță reținând că reglementarea instituită prin H.C.L. nr. 103/1998 excede sferei de legiferare prevăzută de Legea nr. 27/1994 și ulterior de Legea nr. 571/2003.

Drept urmare, constatând că hotărârea primei instanțe este temeinică și legală, în partea referitoare la admiterea excepției de nelegalitate a H.C.L. nr. 103/1998 și în partea referitoare la anularea actelor administrativ-fiscale prin care au fost stabilite obligații fiscale suplimentare în sumă de 350 lei, reprezentând taxa de sprijinire a sportului de performanță, aferentă anului 2005, Curtea a menținut hotărârea atacată în această parte.

